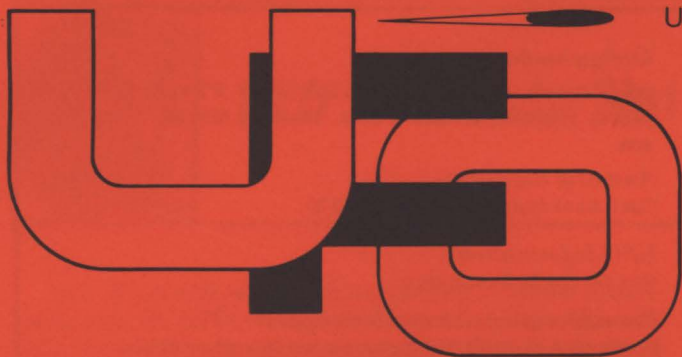




UNIDENTIFIED
FLYING
OBJECTS

NR 5 1981

INFORMATION

ISSN 0346-3540

UNITED NATIONS GENERAL ASSEMBLY



PROVISIONAL

A/31/PV.22
7 October 1976

ENGLISH

Thirty-first Session

GENERAL ASSEMBLY

PROVISIONAL VERBATIM RECORD OF THE TWENTY-SECOND MEETING

Held at Headquarters, New York,
on Thursday, 7 October 1976, at 3 p.m.

President: Mr. AMERASINGHE (Sri Lanka)
later: Mr. MORENO-MARTINEZ (Dominican Republic)
(Vice-President)
later: Mr. HARRY (Australia)
(Vice-President)

- Address by His Excellency Mr. Eric M. Gsiry, Prime Minister of Grenada
- General debate / 9 / (continued)

Statements were made by:

Mr. Chatti (Tunisia)
Mr. Kabore (Upper Volta)
Mr. Allon (Israel)
Mr. Kassim (Somalia)
Mr. de Medeiros Ferreira (Portugal)
Mr. Khan (Bangladesh)

This record contains the original text of speeches delivered in English and interpretations of speeches in the other languages. The final text will be distributed as soon as possible.

Corrections should be submitted to original speeches only. They should be sent in quadruplicate within three working days to the Chief of the Official Records Editing Section, Department of Conference Services, room LX-2332, and incorporated in a copy of the record.

AS THIS RECORD WAS DISTRIBUTED ON OCTOBER 1976, THE TIME-LIMIT FOR CORRECTIONS WILL BE OCTOBER 1976.

The co-operation of delegations in strictly observing this time-limit would be greatly appreciated.

76-70129/A

UFO-frågan är inte, om nu någon trodde det, en sak som bara behandlas i interna ufologkretsar. Förenta Nationerna har i många år haft UFO-problematiken under uppsikt och till diskussion. Det här dokumentet är i det fallet ett talande bevis på FN:s intresse för UFO-frågan.

Se ledaren sidan 3

UFO-INFORMATION

Tidskrift för aktuella UFO-händelser och ökad kunskap om UFO-fenomen. Utkommer med 6 nr/år.

Prenumerationsåret på UFO-Information är fr.o.m. 1 jan. — 31 dec.

Redaktionens besöksadress:

Lagmansberga Brunnsgård 596 00 Skänninge. Tel. 0142/440 30.

I redaktionen:

Carl-Axel Jonzon, Tommy Gustavsson — bevakning utländska tidskrifter, textbearbetning m.m.

Övriga medarbetare:

Olle Öhman, Jan Lind, Dezsö Sternoczy, Florent Sickenga, Märta Engzen, Kenneth Eek, Thomas Martin, Lars Nilsson.

Ansvarig utgivare:

Carl-Axel Jonzon. Tel. 0142/440 30.

UFO-Information:

Box 16, 596 00 Skänninge.

Prenumeration och medlemskap:

Postgiro 8 43 25-0 UFO-Information 75 kronor helår.

Bidrag från läsekretsen i form av artiklar och diskussionsinlägg mottages tacksamt.

För att underlätta den redaktionella bearbetningen bör manuskripten skrivas med största möjliga radavstånd på skrivmaskinen. Var god att observera att manus endast skrivs på bladets ena sida!

Skicka bidragen direkt till: UFO-Information, Box 16, 596 01 Skänninge.

För artiklarna svarar författarna. Artiklar och övrigt material ur denna tidskrift får återges helt eller delvis endast efter tillstånd av ansvarig utgivare för UFO-Information.

UFO-Information ser gärna också att våra läsare hör av sig med tips om inträffade händelser av UFO-karaktär — det kan vara något Ni läst om i respektive lokalpress på Er egen hemort eller hört någon berätta. Hjälp oss också samtidigt att lätt få kontakt med eventuella vittnen till UFO-observationer genom att t ex notera telefonnummer eller postadress i breven till oss.

Det underlättar för oss när vi senare kanske undersöker händelsen närmare. Tack på förhand!

OM DU FLYTTAR:

- 1) Använd postens blankett B1. 2050.03 "Adressändring för inländsk tidning", samt meddela din nya adress.
- 2) Frankera med 3 kronor. Pengarna går till UFO-Information enl. avtal med Poststyrelsen och de täcker självkostnaden för präglingen av den nya adressplåten.



Hjälp oss sprida kunskap
om UFO-frågor
och tidningen UFO-Information!

Ett sätt för Dig att hjälpa oss
nå ut med vår information är att köpa
vår nya dekal — "UFO-Information".

Dekalen

18 x 11 cm,

kostar sju kronor per styck, inklusive porto.

Tio dekaler: 60 kronor.

UFO NU OCKSÅ PÅ VIDEOKASSETT!

UFO-Information har tidigare lanserat ett antal stillbildsserier som belyser olika aspekter på UFO-problematiken. En av dessa serier, som tidigare varit tillgängliga för uthyrning, finns nu också inom kort att köpa på videokassett.

Serien, en nybörjarserie omfattande 30 bilder, levereras med ljud för 100 kronor, exklusive porto. Kassetten är avsedd för VHS-systemet och är producerad av LB Ljudmontage i Stockholm.

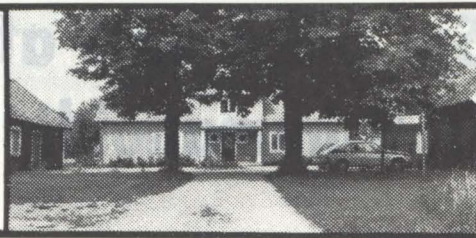
Närmare information om kassetterbjudandet i kommande nummer av UFO-Information.

OM
Du känner för
UFO-Information
Stöd oss med ett extra bidrag
Postgirot är det vanliga

8 43 25 — 0



UFO i Förenta Nationerna



Det är nu rätt många år sedan jag började intressera mig för UFO, och under den tiden har olika försök gjorts för att intressera allmänheten för detta fascinerande och svårgripbara ämne. Ett av dessa försök gick ut på att samla olika berömdheters uttalanden i UFO-saken och sedan sammanställa dessa till något slags 'slagträ' med vilket argumenten för saken skulle 'hamras' in i en trög allmänhets medvetande. Naturligtvis väjde människorna även för detta försök från ufologernas sida att höja ufologins status, men vad kan man egentligen vänta sig? Vill man inte försöka förstå, kan man inte med de modernaste metoder i världen få människor att bli intresserade.

Om man bara kunde få folk att läsa vad som görs och vad som sägs i ämnet, ja då skulle den mest rödglödgade UFO-motståndare svalna i sina motargument.

Hur många s k uttalanden samlade man då ihop till 'slagträ'? Jo - faktiskt en hel del. Men var de sanna eller var det tidningsankor, misstolkningar som gjorts med eller utan ond avsikt? Jag roade mig med att tillskriva tio (10) personer i utlandet och i Sverige i hopp om att få dessa uttalanden bekräftade s a s från källan. Döm om min besvikelse! Nio av de tillskrivna svarade, men ingen hade fällt de yttranden som så flitigt använts i argumentationen till förmån för UFO. I det läget är det bara att hoppas att inte någon motståndare till UFO fått samma ide' för då skulle han ha fått vatten på sin kvarn.

Nej, man bör nog vara försiktig med att citera andra uttalanden utan att först kolla riktigheten. Man har pekats på bl a FN:s Generalsekreterare U Thant, som skulle ha sagt att UFO-frågan är en av de viktigaste frågorna i världen. Jag vet inte om han verkligen uttalat sig på detta sätt, men jag håller det heller inte för otroligt. Däremot vet jag, att man inför FN:s generalförsamling tagit upp UFO till diskussion. Bl a har Ugandas FN-ambassadör Grace Ibingira samt Grenadas förre premiärminister Mr Eric M Gairy yttrat sig i frågan. Ur Gairys tal inför generalförsamlingen torsdagen den 7 oktober 1976 kl 1530 återger jag ett uttalande som låter i översättning som följer:

'På samma sätt som denna planet är hela mänsklighetens arvedel, skall också kunskap ges till alla människor, och i detta ljus kan man undra varför existensen av UFO - eller 'flygande tefat', som de

ibland kallas - fortsätter att förbli en hemlighet för dem vilkas arkiv grundas på nyttig information och andra data. Vi inser att somliga länder anser det här vara av intresse för militära ändamål, men nu kräver vi att man ser på saken med annan syn. Det är min fasta övertygelse att världen är redo, villig och mogen att acceptera dessa fenomen som berör människan och hennes existens på planeten jorden och livet i yttre rymden.'

Vad är det man får veta? - Jo att flera länder räknar med dessa farkoster; att de tydligen diskuteras i FN mer än en gång och att man rent ut säger att de berör jordens folk liksom annat liv i yttre rymden. Om detta har ingenting sagt oss vanliga dödliga eller har så skett? Nej, man får själv leta sig fram. I FN-konventionerna talas det i klartext om hur vi skall förfara med de galaktiska rymdskeppen och deras piloter, vad sägs om detta? talar man inför den samlade världseliten om sådant som inte existerar och detta inte en gång utan flera! Skriver man i FN-stadgarna om rymdskepp och dess piloter, om de inte skulle existera?

Jag frågade en gång en diplomat om detta egendomliga förfaringsätt och fick till svar, att man bara ville gardera sig ifall det oväntat och mot förmodan skulle komma nerdimpande några rymdskepp från rymden. Man måste ju veta vad man skall göra i ett sådant tänkt läge. Det skulle vara utomordentligt intressant att läsa vidare i FN-stadgarna. Jag förmodar, att man i så fall varit förutseende i andra sammanhang också. T ex: hur hjälpa älvorna under middommardansen om de halkar omkull på hormoslyrindränkta sommarängar och bryter benen eller hur på bästa sätt rädda näcken och skogstrollen? Samtliga verkar utrotningshotade av vattenförsurning och kalhuggning för att inte tala om bortsprängning av bergen till förmån för vägar, skyddsrum och oljedepåer.

Nej, bättre motiveringar för vad som sägs och skrivs i FN-sammanhang fordrar även en mindre begåvad allmänhet. Varför inte erkänna att man är tillräckligt säker på vissa pusselbitar för att kunna påvisa existensen av dessa gäckande flygande föremål? Skärpning alltså alla politiker och styrande i alla länder!

Jonzon

Sju olika sätt att bete sig som UFO-humanoid!

Efter analys har jag funnit att det enligt rapporterna tycks finnas sju olika beteendemönster, två där humanoiderna stannar i farkosten och fem där de lämnar den av anledningar vi inte vet.

Typ 1: Varelses sedda i förbiflygande farkost

De enklaste fallen är de som setts flyga förbi. De nio som rapporterats i Canada har setts vid 9-10 tiden på kvällen eller tidigt på morgonen och detta på sommaren eller hösten. Oftast är det två humanoider som setts genom fönster på farkosterna. Av de 16 vittnen, som avlagt rapport, är det kanske betydelsefullt att bara tre av dem var kvinnor. De flesta vittnena var unga och äldre män.

Kanske den första rapport om en humanoid, som har observerats, avfattades hösten 1796 i Bay of Fundy, Nova Scotia. Denna händelse skrevs ned av historikern Simon Perkins. Enligt hans dagbok såg en ung flicka och två män femton farkoster flyga österut. Farkosterna kom så nära dem, att de kunde se deras sidor och dörrar. De såg ut som vanliga segelbåtar som flög genom luften.

De flesta överflygningar har rapporterats mellan kl 9 - 10 på kvällen och en av dem sågs kl 0230 på morgonen i november 1968. Tre män - pilot, andrepilot och en flygtekniker - var på väg till Bristol i sitt flygplan 170 miles norr om Yellowknife NWT. Männena såg något som närmade sig dem men stannade 1000 fot från dem (ca 300 meter). De såg ett dussintals fönster på sidan av farkosten och i ett av dessa en varelse, som såg ut som en människa. UFOt följde dem en stund och försvann sedan plötsligt.

Typ 2: Farkosten stannar till. Besättningen studerar omgivningen från UFOT.

Denna kategori är lik typ 1 och enligt Bloechner och Webb tillhör den samma kategori. Enligt mina klassifikationer är de annorlunda i det att typ 2 stannat och kanske tittat ut alldeles nära vittnen. I fem fall, som jag vet har rapporterats, kunde vittnena se humanoider i dessa farkoster innan de försvann. Som de första förbiflygande fallen hände detta också sent på kvällen det observerades också att någon styrde sin farkost.

Det första fallet hände 6 juli 1969. Fred Yoos hörde något som knackade på ett metallrör utanför sin gård i Alberta. Genom fönstret kunde han se ett stort, grönt föremål komma ur molnen. Föremålet kom nära hans fönster ovanför marken och han såg att det rörde sig inne i farkosten men såg inga ansikten. Han kände sig dock iakttagen. Farkosten var ungefär sex meter.

En annan publicerad UFO-händelse inträffade nyårsdagen 1970 kl 5 i Cowichans sjukhus i Brittiska

Columbia. Sjuksköterskan Doreen Kendell såg genom fönstret en farkost, som verkade genomskinlig. Hon såg två figurer, en stod vid instrumentpanelen och den andre stod bredvid. Hon beskrev dem som 1,90 m långa och deras händer hade samma färg och form som den jordiska människans. De hade mörka dräkter på sig som även täckte deras ansikten. Hon såg en av dem dra i en spak och farkosten vände och försvann. Andra vittnen såg också försvinnandet.

Typ 3: Varelserna lämnar sin farkost, 'promenerar' på marken.

De två typerna som beskrivits har varit kamera-skygga. Man undrar därför, varför de kommit så nära människor. Typ 3 tycks vara mer intresserad av hur vi lever och har också landstigit för att ta sig en promenad. Vanligt är att flera varelser ses men bara för en minut. Hur de ser ut och vad de gör är svårt att beskriva, eftersom vittnen har olika åsikter om det.

Robert Suffern såg en humanoid kl 21 den 7 okt 1925 nära hans gård Antaris. Han var hemma när hans syster ringde och frågade om han kunde se ett eldsken inte långt från hans gård. Han var orolig för att det kanske brann i någon lada. Han körde mot det sken för att se vad som stod på. På vägen såg han en farkost, som var ungefär 3,5 - 4 meter, landa. Den var silverfärgad. När han kom fram flög den iväg men ungefär 200 meter längre bort såg han en varelse mitt i vägen. Varelsen svängde runt och försvann i den riktning som han kommit. Han såg hur varelsen tog tag i stålstängslet och hoppade över lätt som om han varit viktlös.

Suffern beskrev denna varelse som liten men överkroppen var stor i förhållande till huvudet och den tycktes gå som en dvärg. Den var klädd i en mörk overall och sprang mot farkosten, som höll på att lämna honom kvar.

Typ 4: 'Souvenirsamlarna' tar föremål med sig.

I fyra kanadensiska fall verkar det som om humanoiderna letat efter en plats med bra utsikt och sedan landat och tagit med sig souvenirer. Dessa farkoster har alla lämnat avtryck efter sig.

En av de bäst kända landningarna hände i Rosedale, Alberta, i juni 1971. Vittnet Esther A Clappison, som såg ett ljus utanför, gick ut för att titta närmare och såg då ett rektangulärt föremål 60 meter därifrån. Hon såg då två varelser stiga ur och en som stannade inne i farkosten. Hon försökte gå närmare men hennes hund ville inte. Hon gick därför tillbaka till huset och ringde sin broder för att tala om för honom vad hon sett.

Nästa morgon fann man landningsplatsen avbränd ca sex meter i diameter. Humanoiderna var små och deras ansikten var täckta av samma sorts klädsel som deras kroppar.

Typ 5: UFOt landar för att tanka eller reparera.

De tidigare kategorier, som man sett landa för att ta upp souvenirer eller prover från jorden, skiljer sig från denna typ som man sett 'tanka' och reparera sina farkoster. Detta är det mest troliga de företar sig, då de ju inte sökt kontakt med människorna.

I sex olika fall i Canada har man sett en stor farkost, ofta nära vatten, och ofta har spår setts efter dem. I två av dessa fall har bara ett vittne sett farkosten men i de flesta fall finns flera vittnen, de flesta vuxna men där finns också hela familjer.

Jag har skrivit ner ett fall som hände år 1933 som tre vittnen berättat och ett fall år 1914. Vittnet då var bara 16 år gammalt, William I Kiehl. Han och en familj med tre barn campade med kanoter nära vattnet i Georgian Bay. Sent på eftermiddagen råkade ett av barnen se ett rådjur vid stranden. Den lilla flickan ropade på sin mamma och alla fick syn på farkosten, som låg ca 125 m från stranden. Den såg ut som ett halvt klot med platt tak och en byggnad runt botten. Flickan trodde att det var ett vilande djur.

Två varelser, ungefär 1,5 m långa, klädda i åtsittande dräkter stod på däck och arbetade med en slang som kontrollerades på taket av farkosten. Tre andra varelser bar gula, fyrkantiga huvor. De försvann sedan in i farkosten och man tror att de blev rädda för rådjur som närmade sig. UFOt lyfte snabbt och en varelse klängde sig fast vid en förtöjningsring på utsidan. Det verkade som om de hade så bråttom att de knappt såg till att alla kom med.

Typ 6: Varelser som 'smygittar' i sovrummet ...

De nu nämnda fem kategorierna omfattar varelser som i och för sig är skygga men som ändå försöker vara aktiva och uträtta saker och ting. En annan kategori är de 'passiva smygittarna'. I dessa fall väcks folk ur sin sömn och ser varelser nära sängen eller utanför sovrumsfönstret. Många tror senare, att detta var en dröm, men oftast kan utomstående vittnen bekräfta, att de vid de aktuella tidpunkterna observerat UFOs utanför fönstret.

Ett fall från Alberta: Omkring kl 0330 den 8 augusti vaknade ett äkta par och upptäckte två varelser stå nära deras säng. Båda tänkte stiga upp men kände sig paralyserade men ändå på samma gång rofyllda. De två varelserna talade med varandra. Båda var små och klädda i tvådelade dräkter i mjukt material och bälten runt midjan. De hade också hjälm med en glasbubbla bakom huvudet. Ingen av dem gick, utan de svävade genom rummet.

Varelserna pratade med mannen och han tyckte de sade, att de skulle komma tillbaka till honom igen. Så sade båda varelserna med en gång 'jag tror de vaknar upp, det är bäst vi går' och de försvann.

Mannen sprang ut men han såg ingenting, ove-

tande om att en granne hade vaknat samtidigt och tittat ut genom fönstret, där han utanför huset observerade ett blått lysande klot, som såg ut att vara 7,5 meter i diameter och som sedan lyfte och försvann.

Ett liknande fall i Ioliette, Quebec 1973: I det här fallet en kvinna, som vaknade och gick ut i köket och utanför fönstret såg en varelse med två lysande ögon, som tittade på henne. Runt huvudet hade varelsen en lysande 'ring'. Kvinnan kände sig rofylld och inte alls rädd och efter 15 sekunder försvann den. Hon förstod att hon sett något besynnerligt och gick och väckte sin man.

Wilbert Smith och Jack Buchanan hade skrivit ner ett fall i augusti 1958 om en person som varit inne i ett UFO. Detta hände en mil väster om Ottawa, Ontario, klockan 2245. Mrs Couturier tittade ut genom fönstret och såg ett blått ljus på endast sju meters håll. Hon och hennes vuxne son gick ut för att titta närmare, sonen stannade vid huset men Mrs Couturier fortsatte tills hon var ett par meter från ljusskenet. Där såg hon en varelse ligga ned med huvudet uppåt, hon såg ögonen men inte nedre delen av ansiktet. Hon tyckte, att ljuset kom från ögonen. I nästa ögonblick ropade hennes son, att de skulle gå in för det var säkrare inne. Väl inne såg de att ljuset var borta.

Typ 7: Varelser som intresserar sig för människobarn.

Ännu en kategori, där det är barnen som de är intresserade av, men dessa tror att de drömt om upplevelsen.

I Manitoba 1966 registrerades ett fall. David Seval var 14 år och bodde i Alberta. Ungefär klockan 1830 den 17 november var han på väg hem från en kamrat och det sägs att han lämnade denne klockan 1745. Hans syster såg honom komma springande hem, och han berättade att han blivit jagad av ett flygande tefat. En av hans skor hittades ute på vägen. David sade att han gått hem över åkern, när han hade hört ett susande ljud och sett ett stort tefat med ljus och hål. Sedan minns han, att han sprang in i huset med farkosten över sig.

I slutet av april året därpå hade David en mar-dröm efter vilken han var övertygad om att han varit ombord på farkosten han såg i november. Han kom nu ihåg att han blev förd in i skeppet av en orange-färgad ljusstråle, blivit lagd på ett bord och rullad genom ett rum fyllt av instrument samt blivit avklädd av varelser, som hade krokodillliknande skinn. De hade hål i stället för öron och näsor, sneda ögon och bara ett hudveck där munnen borde funnits, så han tyckte de människoliknande varelserna såg ut

Oversättning: Bengt Nilsson *Forts. på sid. 7*

Skadat UFO blev reparerat i USA

UFO-humanoid!

Den 25 november 1964 landade ett skadat rymdskepp i närheten av New Berlin i state New York. Reparationen bevittnades av Richard och Marianne samt Richards föräldrar. Följande tilldrog sig:

Richard och hans far var ute och jagade, då Marianne, som inte kunde sova, steg upp ungefär 1230 på natten för att se på TV. Programmet var dock inte i hennes smak, varför hon stängde av och gick ut för att se på himlen. Den var ovanligt klar för att vara i november. Marianne försökte finna de vanligaste stjärnbilderna, och när hon hade stått och tittat en stund, kom det plötsligt något som liknade ett stjärnfall. Hon tyckte att det stannade upp ibland.

Småningom märkte hon, att föremålet som hon trodde var ett 'stjärnfall' svängde över den väg som passerade deras hus. Föremålet sänkte sig ytterligare och flög parallellt med vägen. Hon förstod nu, att hon bevittnade något högst ovanligt. Ljuset från föremålet var otroligt starkt och bländande. Ett överkligt brummande hördes också från vad som senare visade sig vara en farkost. Det brummande ljudet lät som från en humla.

Hon ropade nu på sin svärmor och visade henne vad som höll på att hända. Två bilar körde förbi huset, och farkosten sänkte sig ned över den sist kommande bilen. Ungefär samtidigt med att svärmodern kom ut, vände farkosten mot Marianne, som befann sig ute på vägen. Hon blev rädd och sprang in i huset. Farkosten stanna ca 50 meter ifrån huset på motsatta sidan av vägen och liksom svävade över marken.

Svärmodern försökte få ut hunden men han vägrade. Både Marianne och svärmodern kände sig iakttagna. En annan bil passerade och farkosten följde nu denna ett stycke med samma hastighet. Den flög sedan långsamt längs en dal utmed en bäckfåra fram till slutningen av en kulle, för att så småningom landa på kullens topp.

Marianne gick in i matsalen och betraktade genom kikare händelsen, som utspelades på ca 1200 meters håll. Klockan var omkring ett på natten, och hon kunde se om än otydligt personer som rörde sig omkring farkosten. Hon lade också märke till att ett ljus som tycktes komma underifrån lyste på något



Männen som arbetade med farkosten uppträdde som vilka människor som helst. De använde skruvmejslar och skiftnycklar precis som en "vanlig" reparatör.

som skulle kunna vara landningsben. På grund av det starka ljuset kunde hon inte urskilja personerna tydligt.

Verktygslådor

Hon kunde nu se att några personer bar på något som liknade verktygslådor, medan två män bar på en koffertliknande låda. Några grupperade sig runt ett runt föremål, men det starka ljuset hindrade henne att urskilja några detaljer.

Plötsligt såg hon fem eller sex gestalter i ett slags dräkter som liknade 'dykardräkter' i något mörkt material. Hon kunde se händerna och handlederna, vilka var ljusare än dräkterna. Deras utseende tyckte hon tydde på att de var män. De uppträdde också som vanliga människor. Enda skillnaden var, att de var större till växten, mellan 2 till 2,40 meter. Bedömningen gjordes i förhållande till några buskar, som växte på kullen och vilka hon senare mätte. De flesta vände ryggen eller sidan mot henne. Hon såg deras ansikte i profil. Huden var ljus, och de saknade huvudbonad. De hade ganska kortklippt hår men såg annars ut som vanliga jordiska män.

Ytterligare en farkost landar

Männen som arbetade med farkosten, uppträdde som vilka människor som helst. De använde skruvmejslar och skiftnycklar precis som en reparatör. De tog ut någonting från farkostens underdel och lade det på marken. Omkring åtta - nio personer arbetade runt farkosten. Efter en stund syntes i sydväst ytterligare en farkost. Den närmade sig och landade bredvid en bergskam rakt ovanför det första rymdskeppet. Det kom fyra - fem människor från denna farkost och de anslöt sig till de andra, tydligen för att hjälpa till med reparationsarbetet.

Det borttagna föremålet föreställde jag mig kunna vara farkostens motor förklarade Marianne. Det tycktes som om långa kablar var fästade vid denna del som de arbetade med. Den tycktes också tung, och man föreföll att ha svårigheter med att dela dessa kablar.

Klockan var nu 15 minuter över ett, männen kom och gick, lade sig ned på armbågarna eller hukade sig ned. Vid sidan om det upplysta området kunde man inte urskilja någonting, det var för mörkt.

Avresan

Mariannes svärmor var liksom hunden alldeles förskräckt. Svärmodern ville inte heller ringa polisen eller någon annan myndighet; hon menade att då kommer de kanske med vapen. De andra vill ju bara reparera, menade hon. Klockan halv fem på morgonen samlades nio av männen i en cirkel och sex på linje vid den förmodade motorn och bar den

sedan tillbaka under farkosten. Det hela skedde under övervakning av en av personerna som såg ut att vara den som hade ansvaret för det hela.

Vid första försöket att sätta fast motorn blev det tydligen fel, men vid ett andra försök klaffade det hela. Männen sönderdelade någon sorts glänsande kabel i små delar. Tre minuter senare var allt klart. Ljuset från farkosten blev starkare och man kunde se farkosten ännu bättre. Den visade sig vara rund, och den undre delen var konisk. Däremot kunde hon ej se överdelen, eftersom ljuset kom underifrån.

Männen började nu samla ihop sina verktyg och bära tillbaka lådor och även den stora kofferten eller lådan. Andra samlade upp de gamla kablarna, som bytts ut under reparationen. Strax före klockan fem lyfte farkosten och försvann i sydväst. Även den andra följde efter i samma riktning.

Landningsspår

På eftermiddagen åkte Marianne med svärmor upp till kullen. Marianne gick upp till kullens topp, medan svärmodern väntade i bilen. Det fanns gott om spår runt kullen och på toppen, spår formade i en triangel. Dessa spår var utan tvekan orsakade av någonting mycket tungt. Vid ett av avtrycken hade en sten krossats och tryckts ned i marken. På grässlätten, där det ej fanns sten, var avtrycken 35 cm i diameter och 45 cm djupa.

Där den skadade farkosten hade stått, hittade Marianne också en bit kabel av ungefär 8 cm längd. Hennes beskrivning av denna 'kabel' var dock mycket oklar. Hon menade, att det yttre skalet liknade vilken kabelbit som helst. Kabeln var uppskuren, och hon kunde se 'remsor' som liknade aluminium av färgen att döma. Säreget nog föll ej remsorna isär. Normalt borde så skett. Något osynligt höll remsorna på plats. Tyvärr tog hon inte med sig kabelbiten, och den har heller inte blivit återfunnen.

Källa: UFO Nachrichten nr 238/239

Översättning: Göte Johansson

Forts. fr. sid. 4

som monster.

För några år sedan rodde tre män över en sjö söder om Edmonton, Alberta. En av dem kände då plötsligt hur 'något' grep tag i honom. Det var som om en 'bläckfisk' lade en arm runt honom'.

Så långt kan det hela te sig som rena inbillningen men om händelser av detta slag upprepar sig bildar de så småningom ett mönster.

Källa: John Brent

Översättning: Ingall Nicols

Jättelika varelser sedda på flera håll på brittiska öarna

Det var sent på aftonen och vid den lilla gården nära St Brides Bay i South Wales höll Billy och Pauline Coombs på att lägga barnen och skulle sedan gå en trappa ned för att titta på TV. Pauline lade märke till ett klart ljus som skimrade genom fönstret in i vardagsrummet. Hon kom då att tänka på det mystiska klot som hade jagat hennes bil på en ensam väg några veckor tidigare. I två timmar iakttog hon ljuset som dök upp och åter försvann. Hela tiden drev Billy med henne för hennes inbillningar. Han kunde för övrigt inte se fönstret själv. Till sist gick han runt för att titta efter vad det var. Han ryckte till och slog händerna för ansiktet och ropade: -Vad i helvete är det där?

En hög figur, åtminstone två meter lång iförd en glödande dräkt syntes genom rutan. Varelsen var så stor, att vi inte kunde se dess huvud när den tittade in genom fönstret. Den hade på sig en hjälm med ett slags svart, skinande visir. En slang gick från munnen till baksidan av huvudet.

Varelsen utstrålade ett intensivt sken och när den nuddade fönstret skakade det. Ändå var det absolut vindstilla.

Sakta gick Pauline upp till andra våningen för att se om det stod rätt till med barnen medan Billy höll varelsen under uppsikt. Han släppte ut hunden, som blev utom sig av skräck.

Sex månader senare var man tvungen att avliva hunden.

Under tiden som varelsen tittade på Pauline ringde hon till några grannar och bad om hjälp. Några minuter senare bromsade en polisbil in framför huset, men då var varelsen borta. Den lämnade efter sig två spår efter sin lilla visit - en förkolnad rosenbuske och en utbränd TV-apparat.

Men detta var bara början! De följande månaderna skulle barnen rapportera om underliga farkoster som landade på åkrarna och om varleser klädda i silverfärgade dräkter. Farkosterna lämnade brända cirklar i marken efter sig.

Slutligen fick Pauline, hennes mor och två av hennes döttrar under en färd längs kusten se ett tefatsformat föremål krascha.

Det verkade som om UFOt hade kraschat mot en klippa kallad Stack Rock. Vi gick fram till klippans kant för att se bättre. Då fick vi syn på två långa figurer i skimrande dräkter. De gick med nedåtböjda huvuden, och det verkade som om de letade efter någonting.

I klippan (!) fanns en dörr som stängdes och öppnades. Då gick en av varelserna in genom dörren, och den andra försvann bakom klippan. Dörren försvann.

Efter denna märkliga närkontakt började deras boskap försvinna men de dök alltid upp igen efter ett tag. - En dag hände det fem eller sex gånger. Boska-

pen försvann ideligen trots att den låstes in. Plötsligt kunde djuren dyka upp på någon annan gård.

I ett år dök farkosterna och varelserna upp vid olika tillfällen. Under den tiden förbrukade familjen Coombs åtta bilar och fem TV-apparater. De elektriska kretsarna i var och en av apparaterna hade brunnit upp.

- Vi vet att det fortfarande förekommer väldigt underliga saker i det där området, sade Randall Pugh, en undersökare från en UFO-organisation. - Många av rapporterna härrör från intelligenta, väl utbildade personer. Människor som hade upplevt sådana saker led av huvudvärk och fick utstå sömnlösa nätter.

Men detta var inte den sista närkontakten med den 'silverklädde' jätten i Storbritannien. De senaste fyra åren har 15 dokumenterade fall noterats. Varelserna har blont hår, mörkt skägg, ljus hudfärg, platta näsor, stora 'rosa' ögon och händer med fyra fingrar. De är alltid långa - den kortaste har beskrivits vara 1.80 lång. Alla är klädda i tätt åtsittande ljus silverfärgad dräkt. En del vittnen säger att dräkten reflekterar ljus, medan andra menar att den glöder. Varelserna bar hjälmar, och flera hade en tub, som gick ned mot bröstet eller ryggen, vilket kan innebära, att de antagligen inte kunde andas i vår atmosfär. I ett fall observerades att varelsen vände sitt huvud hela 360 grader!

De gick också på olika sätt. En del gick upprätt, men lite stelt, och andra 'hoppade' omkring som apor. Den mest skrämmande varianten utgjorde de som svävade några centimeter över marken.

Ungefär hälften av varelserna sågs i samband med ett UFO. De flesta närkontakterna har ägt rum nära topphemliga militärinstallationer, inklusive flygbaser och raketsilos.

En av de jättelika varelserna observerades av en maskinist, när varelsen gick igenom ett skyddsstängsel vid Brittiska atomenergiinstitutets forskningscentrum.

Den första av en rad närkontakter ägde rum sommaren 1976 när ett UFO landade och två jättelika varelser lyckades skrämma nioåriga Gaynor Sunderland halvt från vettet.

Gaynor var ute och cyklade nära ett ställe kallat Flint, då ett föremål landade på ett fält nära henne.

Obemärkt iakttog hon varelserna när de höll på att ta jordprover. Hon hörde att de pratade med varandra, och hon såg också när det cigarrformade föremålet lyfte igen. Hon berättade inte händelsen för någon, förrän 18 månader senare, då hon anförtror sin mamma vad hon upplevt. Man beslöt då att en hypnotisör, Joe Keeton, skulle försätta henne i trance och fråga ut henne.

-Jag var ute och cyklade och jag tittade rakt fram, berättade hon. -Jag visste inte vart vägen ledde, och

klockan var ungefär två. Jag kunde se ett silverfärgat föremål, med en röd topp, som hade landat på ett fält. Jag steg av cykeln och gick framåt mot fältet. Farkosten var helt tyst. Någon kom fram från baksidan av farkosten - 'en sorts man'. Han gick underligt, därför att han inte böjde på knäna. Han var lång och gick runt farkosten. Han hade en silverfärgad dräkt, och under dräkten ett par svarta stövlar. Ansiktet var mycket blekt, ögonen stora och näsan trubbig. Han kände på gräset. Han bar en sorts pistol, som liknade en kvadrat. Han sköt mot gräset och det blev hål i marken.

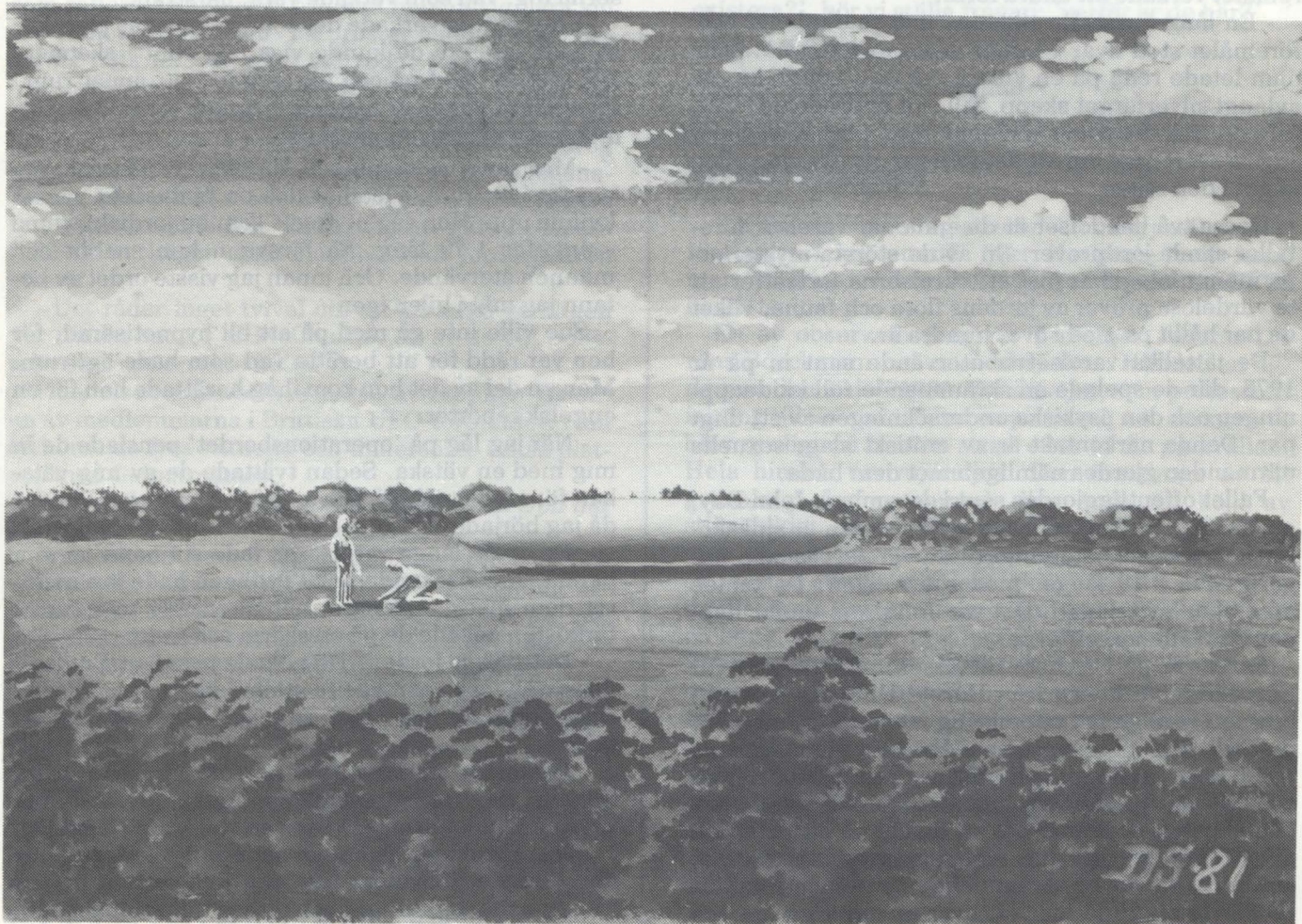
-Det är sällsynt att människor här förhörs under hypnos, om de har upplevt en närkontakt av tredje graden. Detta fall (Gaynor) intresserar oss mest, därför att det är en av de mest detaljerade beskrivningar som någonsin spelats in. Och det överensstämmer med andra beskrivningar runt om i vårt land, sade Jenny Randles, en engelsk UFO-undersökare.

Det andra fallet ägde rum endast några veckor se-

nare. Det var i augusti 1976, då tre ungdomar, två pojkar och en flicka, blev skrämde av en varelse som försvann, för att plötsligt dyka upp på ett annat ställe.

Barnen höll på att leka kurragömma på ett fält, bredvid en järnväg vid Reddish Vale. Flickan var på väg till deras nybyggda klubbstuga, när pojkarna hörde ett underligt ljud. Plötsligt var det som om något hade exploderat bakom dem. De vände sig om, och upptäckte en varelse - en lång man med en silverfärgad dräkt. Han hade grått skägg, gult hår och han svävade omkring ungefär 20 centimeter över marken.

Han stirrade på pojkarna i flera sekunder och försvann sedan. Han dök upp igen på ett annat ställe, och denna gång fick flickan syn på varelsen genom ett fönster. Pojkarna hörde hennes skrik, och de sprang fram till henne efter att varelsen hade försvunnit. Flickan sade, att varelsen hade tagit en fyrkantig skovel, som fanns i varelsens dräkt, och tagit jordprover med denna, som den senare stoppade i



Underliga farkoster landade på åkrarna och underliga varelser, klädda i silverfärgade dräkter, observerades. Farkosterna lämnade brända märken efter sig på marken.

en väska. Varelsen dök upp en gång till, nära Fir Free Junior School, där den tog jordprover.

Då började det plötsligt att blåsa, och en 'blix' signalerade att ett silverfärgat UFO kom flygande över dem.

David Rees vid Manchesters förening för undersökning av rymdfenomen förklarade:

- Det här är verkligen ett fascinerande fall. Ungdomarna tror på vad de sett, och deras föräldrar stöder dem. De vill inte att någon skall få reda på deras namn, därför att de är rädda för att människor inte skulle ta så allvarligt på det. Men deras föräldrar är säkra på att de inte ljuger. En av de viktigaste punkterna i berättelsen är att den överensstämmer helt med andra observationer i området.

Två UFO-observationer ägde rum just före denna närkontakt. Tidningen Stockbridge-Sheshire Express intervjuade ett av vittnena:

- Barnen höll på med att dra för gardinerna, när de såg ett vitt ljus ovanför trädtopparna. Min man och jag gick ut för att undersöka saken närmare. Föremålet verkade att ändra form.

- En lång ljusstråle riktades mot markplanet och föremålet stod kvar i luften nästan en timme. Min man letade reda på en kikare och han kunde se ett avlångt silverfärgat skepp. Till slut ändrade det färg till rött och försvann plötsligt med hög hastighet. Jag är övertygad om att det inte var ett flygplan eller något i den stilen.

Dessa två händelser är de enda där varelser förefaller samla jordprover. En av de största mysterierna inom ufologin är just att varelserna fortsätter att ta värdelösa prover av jordens flora och fauna, vilket de har hållit på med i över hundra år.

De jättelika varelserna återvände sent in på år 1978, där de spelade en skrämmande roll i kidnappningen och den psykiska undersökningen av ett ungt par. Denna närkontakt är av erotiskt slag; sexuella närmanden gjordes nämligen mot dem båda.

Fallet offentliggjordes sent i december. John Day, en 33-årig student och hans fru Sue, som är sjuksköterska, beskrev de utomjordiska varelserna som ungefärligen 2.10 långa, med skära ögon. De talade med hjälp av telepati. Det var John som under hypnos lämnade uppgifterna.

Paret var på väg hem till Essex, och klockan var ungefär 2130. Resan från Harold Hill (där de varit) brukar i vanliga fall ta omkring 30 minuter, men när de hade lyckats ta sig hem i den täta dimman hade resan tagit tre timmar! Klockan var nära 0100 när de svängde in framför sitt hus. Efter upplevelsen fick båda kusliga drömmar om att de låg på ett bort, och att de höll på att bli undersökta av varelserna. Drömmarna var så skrämmande och realistiska, att de kände sig rädda för att över huvud taget gå och lägga sig. John kontaktade Dr Leonard Wilder, som är tandläkare och en av Englands främsta hypnotisö-

rer för att få hjälp. John avslöjade hela historien.

Han kom ihåg att ett vitt ljus hade följt efter deras bil, så hade ljuset 'kört om' och blockerat vägen framför dem. Då sköt en ljusstråle fram mot bilen och lyfte paret in i UFOt, som hade landat på ett närliggande fält.

- Vi befann oss i ett jättelikt rum. Jag stod bredvid två av de tre varelserna. De var ungefär 2.10 långa och hade skära ögon med ögonbryn. Jag kände på mig vad de ville att jag skulle göra. Jag tror att vi kommunicerade med hjälp av telepati. Jag visste att de ville, att jag skulle gå tvärs över rummet, så jag gjorde det.

- Det var som ett slags korridor, som ledde till ett annat rum. Vi gick tillsammans igenom den.

- Rummet såg ut som ett undersökningsrum, och varelserna bad mig lägga mig på vad som verkade vara ett operationsbord. En metallarm svängde över min kropp. Jag fick ett intryck av att de höll på att röntga mig. Då dök det plötsligt upp några små varelser, som var korta och fula. En av de små varelserna tog, vad som verkade vara, hårstrån.

- Efter ett tag verkade det som om han var klar. Då frågade jag, om de kunde visa mig runt i skeppet. Det gick de med på och tog mig in i ett annat rum. På ett bord, som var fastsatt i väggen som de övriga möblerna såg jag ett slags spel.

- Mot slutet av visningen lämnade varelserna mig ensam i ett rum. Plötsligt dök en fantastiskt vacker kvinna upp. Hon såg ut precis som en jordisk kvinna - ungefär 1.70 lång. Så försvann hon snabbt och mannen återvände. Och innan jag visste ordet av befann jag mig i bilen igen.

Sue ville inte gå med på att bli hypnotiserad, för hon var rädd för att berätta vad som hade ägt rum. Men en del av det hon kom ihåg berättade hon för en engelsk reporter:

- När jag låg på 'operationsbordet' penslade de in mig med en vätska. Sedan tvättade de av mig vätskan för att övergå till själva undersökningen. Det var då jag började skrika.

- En av de långa varelserna lade sin hand på min panna. Jag slocknade helt. Tydligt hade jag irriterat dem mycket. Senare, när de visade mig runt i farkosten pekade de på en skärm och sade:

- Det där är jorden! De pekade också ut England på kartan, och zoomade in stället där jag bor. Varelserna pratade inte, men jag kunde förstå vad de tänkte.

- Jag talade om för varelserna, att jag inte ville gå tillbaka. Jag frågade alltså om jag kunde få stanna kvar på farkosten och de sade att det kunde jag få.

- Jag såg då när John hoppade in i bilen, och när den började försvinna. När den försvann, sade jag att jag hade ändrat mig och att jag ville tillbaka. Då satt jag plötsligt i bilen!

- Jag tvivlar inte det minsta på att John Day talar

sanning, sade dr Wilder. Han kunde omöjligen ha ljugit när han befann sig i trance.

- Vi har gjort undersökningar och är övertygade om att paret hade en närbildkontakt av tredje graden, sade UFO-undersökaren Barry King. - Vi kan finna likheter mellan andra fall och detta fall, t ex möbleringen inuti UFOt. Det finns ingen som helst orsak att tvivla på deras redogörelse.

Men varför försökte inte den vackra kvinnan att förföra honom? Ungefär som i Villa Boas-fallet.

Detta var emellertid inte den enda händelsen. Geoff Hales var ute och åkte på en mörk väg vid Great-Manchestermysarna tillsammans med tre kamrater i tjugooårsåldern. När de kom fram till en vägförskning gjorde Hales av misstag en sväng till höger i stället för till vänster. Bilen sladdade ned i ett dike. Där befann sig nu fyra män tittande ut i ödemarken, en kall februarinatt ...

I skenet av bilstrålkastarna såg de en jättelik humanoid, ungefär 2.10 lång. Han var klädd i en dräkt som reflekterade ljuset, och han befann sig bara sju - åtta meter från bilen. På bröstet hade han en fyrkantig låda försedd med två röda, fladdrande ljus. Varelsen tog ett par steg mot bilen. Det blev för mycket! Hales föll ihop i en astmaattack, och de tre andra skräckslagna männen klev ur bilen och drog med förenade krafter upp den ur diket. De avlägsnade sig från platsen och humanoiden i allra högsta fart och stannade inte förrän vid en gård. - Dessa män var verkligen skrämda, berättade jordbrukaren efteråt.

- Det råder inget tvivel om att karlarna verkligen var rädda, sade F C McCluskie, en av de tre polis-män som undersökte fallet.

Händelsen undersöktes också av Stephen Balon, en av medlemmarna i Brittiska UFO-förbundet. Han förhörde de fyra vittnena och undersökte också platsen med Geigermätare.

Snart dök den jättelika varelsen upp igen. Den här gången vid Risley, sent på natten.

En maskinist var på väg hem, då han plötsligt fick en underlig känsla av att vara nedtryckt i sätet. Genom vindrutan såg han en jättelik varelse på väg mot Brittiska atomenergiinstitutets anläggning. Enligt vittnet gick varelsen rätt igenom stängslet.

Ännu underligare är att vittnet inte kommer ihåg vad som hände de följande 45 minuterna. Han upptäckte också att radion i bilen hade brunnit upp inuti.

Några veckor senare såg en flicka tillsammans med sin mor en av varelserna stå på en kulle utmed en väg. Detta hände vid ett ställe kallat Higher Fold.

Bara några hundra meter därifrån fotograferade en pojke ett UFO, som såg ut som en propeller.

Stephen Balon undersökte också detta fall. Vittnena är helt vanliga människor. Vi har nått till en

punkt där förklaringarna är ytterst tunna. Jag tvekar inte ett ögonblick om att de verkligen sett vad de uppger sig ha sett.

- Efter varje händelse är vi tillbaka på ruta 1 igen. Jag har en djup känsla av att personer med högre rang vet mer än vad de är beredda att säga. Och om de vill dölja något, kan jag för allt i världen inte förstå varför.

- Några av våra datatest visar att de flesta händelserna utspelar sig nära t ex ett kraftverk.

Den walesiske UFO-undersökaren Randall James Pugh har nyligen granskat varelsernas uppdykande på de brittiska öarna. Han skriver:

- Vad vi nu är vittnen till är något väldigt 'gamalt'. I århundraden har människor skrattat åt vidskepelsehistorier om mystiska odjur, tomtar och småfolk. Nu skall vi få reda på hur mycket sanning det finns i detta. Jag kan tro vissa människor, när de säger att det kanske rör sig om en spegling från en annan dimension.

Till slut: i stället för att fråga 'kan sådana saker existera?', bör vi ställa frågan: 'varför är de här?'

Källa: UFO Report, Feb 81

Översättning: Leif G Åstrand

Himlafenomen

För 200 år sedan registrerades en mycket ovanlig företeelse i lufterummet över Karlsruhe, ett fenomen, som man i dag skulle beteckna som en UFO-händelse.

En av observatörerna var professor Johann Lorenz Boeckmann, en ansedd fysiker. Händelsen ägde rum den 28 juli 1780. Fenomenet, som professorn iakttog tillsammans med en prins och en markgreve, blev synligt på himlen strax efter kl 21 på kvällen. Hela himlen var stjärnljus. Den överdrogs av ett grönaktigt fosforescerande ljus ända till höjd av stjärnbilden Stora Björnen. Efter 20 minuter såg man med förundran följande syn: fem ljusglänsande, nästan elliptiska objekt, skinande vita, svävande med samma avstånd från varandra, och de bildade en båge, vars höjd var ungefär 18 grader. Objektet förblev oförändrade i form och läge 12 - 14 minuter, tills de slutligen kort efter varandra antingen slocknade eller upplöstes i luften. Strax före midnatt sköt det upp ur en vid västliga horisonten befintlig, lysande molnmassa, en lång zig-zag-linje, som även den var lysande. Zig-zag-linjen försvann efter några sekunder.

Ett nyligen funnet kopparstick har bildmotiv från händelsen.

Bad.Neueste Nachrichten 20 juli 1980.

I den lilla orten Ballanca ca 100 km söder om Chimbote i Peru har ett stort antal landningar av utomjordiska rymdskepp iakttagits. Om några av dessa som ägde rum under 1960-talet har en jugoslavisk ingenjör, anställd vid Ballancas vattenkraftverk, berättat. Ingenjören är långt ifrån någon drömmare, som utan vidare skulle acceptera UFO. Tvärtom är han en mycket hårdförd människa med rent materialistisk inriktning, alltså en tekniker av den gamla skolan.

De egendomliga besökarna från 'Apu'

Klockan närmade sig midnatt på ingenjörens kontor, där han fortfarande arbetade denna natt, då ljuset plötsligt slocknade. Förargad gick han mot utgången för att om möjligt få reda på orsaken till strömavbrottet. Quiros, en av medarbetarna, utropade då: -Nu har de där främmande människorna kommit hit igen! Ingenjören gav sig inte tid till att ta reda på vad mannen menade.

Utkommen från kontoret märkte han, att hela omgivningen var upplyst som mitt på dagen. Orolig sökte han efter källan till ljuset och såg då vid bortre änden av ett fält en stor farkost ej olik en 'lins'. Ett stycke närmare byggnaden stod två individer och samtalade. Han tänkte då att detta måste vara de främmande människorna, som Quiros talade om.

Ännu mer förargad gick han fram till männen och frågade, varför de befann sig där och om de inte visste, att ett strömavbrott kunde få svåra följder - även ett kort sådant. De skrattade och sade, att de inte var ansvariga för strömavbrottet och att de heller inte kommit för att ställa till några obehag. De omtalade också, att de vid flera tillfällen under de gångna åren hade besökt jorden och att de kom från en planet som hette 'Apu'.

Ingenjören lät sig inte imponeras av detta besked utan började skälla och förklarade för dem, att han inte trodde på sådant nonsens. Han fordrade, att de omedelbart skulle lämna kraftverkets område.

Utan att invänta svar vände han och gick tillbaka mot kontorsbyggnaden. Han kom då att erinra sig den egendomliga farkosten och vände sig om lagom för att se den stiga lodrätt och ljudlöst till omkring 100 meters höjd för att sedan försvinna med oerhörd hastighet. Trots den minst sagt egendomliga händelsen påverkades inte ingenjören utan försökte i stället glömma det hela. Han omtalade ej heller det inträffade för någon.

Upprepade kontakter.

En kort tid därefter, under jakt på en höjdplatå, fick ingenjören ånyo kontakt med dessa främlingar men nu under vänligare former. Sedan följde flera möten, under vilka han lärde sig mycket nytt. En av dessa kontakter med de utomjordiska besökarna har

på grund av sin karaktär större värde än de övriga.

En dag när han sysslade med sin älsklingshobby, jakten, befann han sig i en liten trång dal omgiven av höga berg. På avstånd såg han en grupp indianer, som var samlade omkring något som han inte kunde urskilja. Han närmade sig gruppen och såg då, att de hade samlats omkring ett barn som låg på marken med en hög tygstycken över sig.

Barnet såg ut att vara mycket sjukt. Ingenjören blev kyligt mottagen av de misstänksamma india-

Indianpojke bl

"läkare" frå



Ut ur rymdfarkosten kom en kvinna i en åtsittande triå. Hon gick till bord. En kvart senare kom den tidigare skadade pojken utspringande

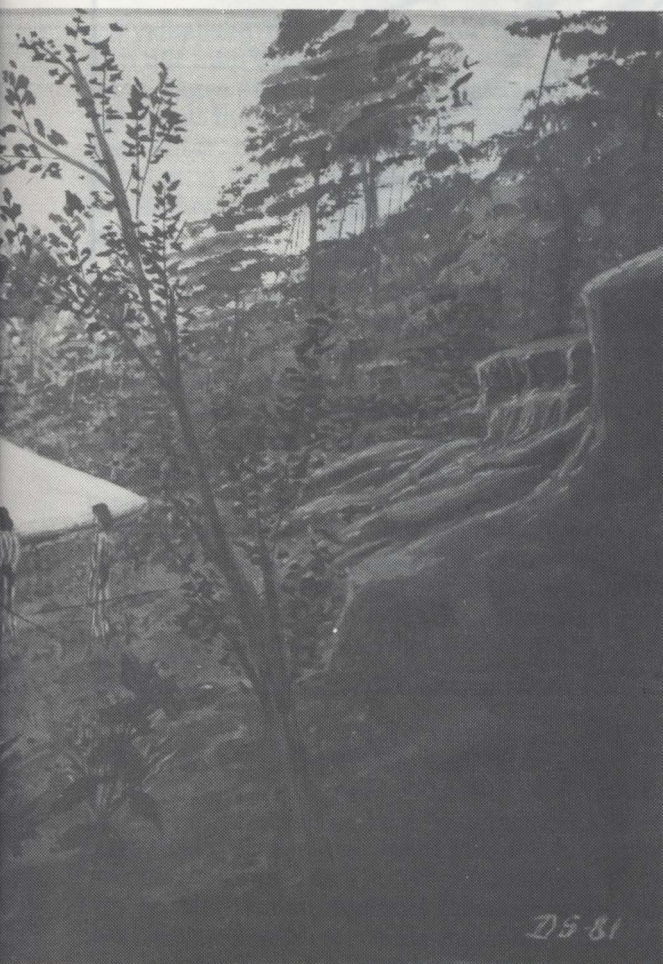
nerna. De svarade dock på hans fråga om vad som hänt barnet. Han fick veta att det fallit ned från en klippa och i fallet skadat en arm mycket svårt.

När han såg de förtvivlade föräldrarna erbjöd han sig att ta barnet i jeepen och åka till ett sjukhus, men de avböjde hans erbjudande om hjälp med orden: -Må Gud komma och läka det.

Ingenjören blev minst sagt förvånad över detta svar men efter att ännu en gång ha erbjudit sig att ta med barnet till en läkare beslöt han att lämna india-

blev botad av

ån rymden!



ick genast bort mot barnet som sedan blev fört om-
de från farkosten — helt återställd från sin skada!

nerna och barnet åt sitt öde.

Just som han tänkte lämna gruppen såg han på himlen en farkost liknande den han sett på kraftverksområdet. Farkosten kom snabbt närmare och landade försiktigt på marken nära indianerna, vilka hälsade den med glädjerop. Man kunde se på dem, att det var just vad de väntat på. Ut ur farkosten kom en kvinna i åtsittande trikå. Hon gick genast bort mot barnet, vilket sedan blev fört av några indianer ombord på farkosten.

Efter femton minuter kom en pojke utspringande från rymdskeppet. Han sprang i cirklar, plockade upp stenar och slängde dem för att visa sina föräldrar, att han nu var återställd efter olyckan.

Den utomjordiska kvinnan förklarade för den mistrogne ingenjören, hur hon på så kort tid lyckats bota pojken. Hon hade helt enkelt löst upp de söndriga delarna och format om dem tills de återfått sin ursprungliga form och hamnat på rätt plats igen. Hon omtalade också, att hon var född på jorden för 47 år sedan men hade hämtats av utomjordiska människor, vilka hade fört henne till sin hemplanet, där hon nu hade funnit sig tillrätta och blivit en av dem.

Indianerna ville inte förlora sitt skydd

Förutom upplevelsen med barnet är det ett intressant faktum, att ingenjören ofta under sina jaktturet påträffade indianer, som i grupper satt och lyssnade till utomjordiska besökares råd och anvisningar.

Man kan här dra en parallell till religionens berättelser om besök av gudar i himlavagnar, vilka men sedan tillbad och dyrkade. Hur det förhöll sig med barnet är obekant. Antingen visste indianerna, att besökarna kom med bestämda intervaller eller också var det så, att de hade något knep att tillkalla hjälp när de behövde detta.

Ett faktum är att ingenjören vid flera tillfällen överraskat indianer, som höll på med någon ritual eller ceremoni, som för de flesta var helt okänd. Kanske att de vid en sådan ceremoni kallade på sin beskyddare från kosmos?

Vid ett tillfälle deltog ingenjören i ett samtal, där även indianer var med. Hövdingen kom då fram när besökarna begett sig iväg och bad, att han inte skulle avslöja för myndigheterna vad han upplevt. Orsaken till denna vädjan skulle enligt hövdingen vara, att myndigheterna då skulle sända militär till orten, vilket skulle leda till att indianerna förlorade sina vänner och hjälpare från rymden, något som absolut inte fick ske.

Man kan ha all förståelse för denna vädjan. Bättre skydd och hjälp kan knappast erhållas. Vi hoppas, att indianerna fortfarande får träffa sina vänner från rymden.

Källa: UFO Nachrichten nr 265 okt 1980

Översättning: Göte Johansson

Den inre verkligheten

Alla möjliga, och omöjliga förklaringar på UFO-fenomenet tycks ha dränkts i en till synes aldrig sinande ström av mer eller mindre egoistiska förklaringar, där man sliter och rycker i problemet utan att komma någon vart.

Vi vill ha bevis, säger tvivlarna, som ropar efter sand i öknen. Vi kan inte bevisa, att UFO inte finns, säger vetenskapen, och låter hågade att inom det egna ledet bortförklara fenomenet. Vilka som sanktionerar dessa herrars förklaringar kan man ha åsikter om.

Själv vågar jag påstå, att om man skall försöka förklara något som ligger utanför den så kallade mänskliga förmågan, måste man söka efter förklaringar i det egna jaget.

Hur tokigt det än kan verka, har varje människa en inre verklighet. En verklighet, som är verkligare än den hon dagligen befinner sig i. För den dagliga verkligheten är inget annat än en spegelbild av hennes egentliga ego.

Låt mig försöka förklara: Som baby växer du snabbt ur vaggan, och det dröjer inte många år innan du sover i en säng med din livspartner. Du reagerar inte över denna utveckling, som du anser vara naturlig.

Jämför vaggan och den egna sängen och du ser två olika sängar. Du har legat i båda och anser dig trots detta vara samma person. Du har rätt. Du är samma person. Men inte sängarna, som måste göras större alltefter du växer.

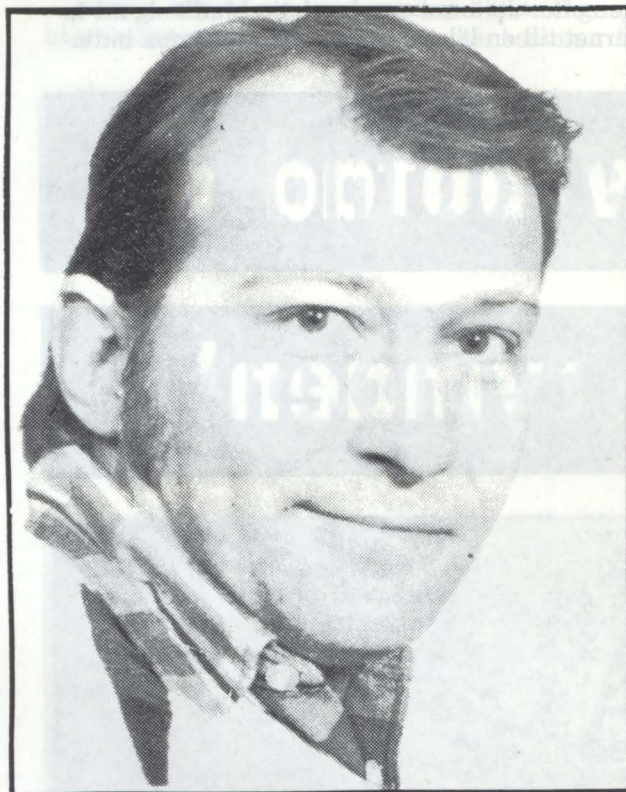
Men jorden du bor på blir inte större för att du växer. Den är anpassad till dig och livet som finns på den. Därför kan din vetskap inte bli större än vad som är möjligt på jorden.

Trots att jorden är densamma och din säng inte blir större, har du ett tankeliv, som växer oavsett dina kroppsliga förutsättningar. Precis som när du i vaggan söker trygghet, växer du mot vuxen trygghet. Sedan spelar det ingen roll hur din säng ser ut. Du söker dig till ditt ursprung. En inre verklighet som driver dig mot sanningen, som du når i ditt sökande.

Du börjar acceptera obehagliga fakta, som du tidigare ryckt på axlarna åt. Sanningar som du måste finna dig i. Sanningen att du som 80-åring är dig helt olik som när du var baby. Skulle du ha ett körkort med en bild av dig som treåring, skulle folk skratta åt dig. Sedan spelar det ingen roll hur mycket du än försöker övertyga polisen, som har stoppat dig, att det är du som är avbildad på fotot.

Du accepterar faktum att du är annorlunda. Inget onaturligt, för du har ju utvecklats. Gör du det inte, åker ditt körkort all världens väg, och du kan avregistrera bilen.

När det gäller UFO-problematiken är det i princip samma sak. Accepterar man inte utomjordisk ut-



veckling, som måste ha börjat i vaggan som vår egen, är allt utomjordiskt onaturligt. 'Dom ser inte ut som oss, och därför måste dom också vara onaturliga.' Något som är onaturligt existerar inte, säger vetenskapen. En sanning du hakar dig fast vid, när du tittar dig i spegeln, och ser ditt barnbarn som till person, lynne och utseende är helt olik dig.

Vilken sanning åberopar du? Den du ser - eller den du måste finna dig i? Oavsett vilket, måste din inre verklighet - ditt jag - vara den som faller omdömet.

Lev väl
Niels Nielsen

Märklig observation i Boråstrakten

Måndagskvällen den 1 september 1980 observerades ett himlafenomen över Fritslaområdet. Fyra personer på gemensam kvällspromenad iakttog ett föremål, som hade den klassiska tefatsformen. Ytterligare en person rapporterade från Boråstrakten om en liknande observation. Föremålet svepte fram på någon kilometers höjd i riktning mot Sandhult. Det hade en metallisk färg, inte olik aluminium, och på ovansidan kunde man se ett fladdrande ljus. Inget av vittnena kunde uppfatta något ljud.

Karl

Metallstav materialiserades av UFO i amerikansk kontaktmans sovrums

Analys av exploderande UFO: rent magnesium.

Den amerikanska tidskriften OMNI har en spalt, som heter UFO UPDATE, som behandlar UFO-frågan ur olika aspekter.

Ur novembernumret 1979 har vi hämtat följande artikel, som är skriven av Harry Lebelson.

Den har titeln ALIEN METALS, vilken om den översätts med FRÄMMANDE METALLER tappar den verkliga meningen i ordet ALIEN som har en negativ klang och antyder ett totalt främlingskap och t o m aningen av ett hot. Den ena av de två beskrivna fallen har ett särskilt intresse för oss som bor i Stockholmsområdet, eftersom det erinrar om Väddöfallet med de mystiska efterlämnade metallbitarna.

'Alien metals' eller Främmande metaller.

Fysikaliska bevis förblir den bestämmande faktorn när man söker efter UFO:n men om man lyckas finna några sådana bevis skulle detta vara tillräckligt för att bevisa att UFO existerar?

Man antar, att om fynden vore helt avvikande från allt som vi känner till här på jorden så skulle detta omedelbart verifiera att de vore av utomjordiskt ursprung.

Om föremålen däremot var tillverkade av för oss välkända ämnen skulle äktheten förmodligen sättas ifråga. Problemet dök nyligen upp, när OMNI kom över två metallprover som syntes vara av utomjordisk ursprung.

De säregna omständigheterna kring deras upptäckt ledde till att OMNI uppdrog åt Massachusetts Institute of Technology (MIT), att göra en analys av proverna.

För att bättre förstå de båda metallprovernars betydelse är det på sin plats att ge bakgrunden till deras uppdykande. Det intressantaste av proverna är det, som kommer från Ubatuba i Brasilien, en magnesiumbit som sägs vara en del av ett oidentifierat flygande föremål, som exploderade utanför Brasiliens kust år 1957.

Det andra provet, en sju centimeter lång metallstång med etsade symboler sägs ha materialiserats i William Herrmanns hem i Charleston, South Carolina. Metalltackan sägs vara en vänskänk från utomjordiska besökare.

UFO exploderade.

Den 14 september 1957, fick Ibrahim Sued, en välkänd Rio de Janeiro-journalist, ett säregnet brev från ev av sina läsare.

En fiskare som fiskade tillsammans med några vänner nära staden Ubatuba i São Paulo, Brasilien,

rapporterade, att de sett ett skivliknande föremål manövrera med otrolig hastighet i skyn. Plötsligt gjorde föremålet en skarp sväng uppåt, steg hastigt och exploderade i flammor spridande tusentals glödande rester över havsytan.

Några föll nära stranden och plockades upp av fiskarna. Tre små stycken sändes till Sued, som skickade dem vidare till den numera avlidne dr Olavo Fontes, den brasilianske representanten för Aerial Phenomena Research Organization (APRO).

Fragmenten bestod av ett mörkgrått kraftigt oxiderat metalliskt ämne med ojämn yta. I sprickorna på ytan syntes ett vitt, pulverliknande ämne.

Fontes behöll en av de tre bitarna och sände de två andra till APRO i Arizona. I ett försök att analysera materialet lämnade Fontes sitt prov till National Department of Mineral Production, som sorterar under det brasilianska jordbruksministeriet.

Dr Luisa Maria A Barbosa, kemist, rapporterade: 'Den spektroskopiska analysen visade förekomsten av magnesium av hög renhet och frånvaron av andra metalliska element.'

För att verifiera rapportens riktighet gjordes ytterligare en analys av Elson Teixeira. Han fastställde: Den spektroskopiska analysen identifierade den okända metallen som absolut ren magnesium. Inga orenheter eller spår av andra metaller kunde påvisas i det analyserade provet, inte ens spårämnen, som man normalt finner i någon utsträckning i alla metaller.

Många undersökningar.

Ytterligare analyser av metallen gjordes bland annat av den brasilianska armén och marinen. Resultaten från dessa tilläggsprov är tyvärr okända. Provbiter nr 1 hade blivit helt oxiderad under de omfattande undersökningarna på laboratoriet.

Under tiden hade APRO i USA, som hade de två andra bitarna, lämnat en del av prov 2 till det amerikanska flygvapnets spektroskopiska laboratorium för analys. Av okända skäl brann hela provet upp innan man kunde få några slutgiltiga resultat.

Flygvapnet bad att få ytterligare ett prov, men APRO vägrade. Nästa serie prov gjordes av Atomic Energy Commissions Oak Ridge National Laboratory på en andra bit av prov nr 2. Resultatet av denna analys visade att provbit nr. 2 inte var lika ren som prov nr 1 hade rapporterats vara. En jämförelse av resultaten från de tre analyserna visar att proverna varierar i renhet.

I den 1969 gjorda undersökningen av magnesiumprovet från Ubatuba, säger metallurgen dr Walter W Walker: 'Magnesiumprovet från Ubatuba har i vida kretsar accepterats som ett direkt bevis på UFOs utomjordiska ursprung, men efter tio års undersökningar, har man varken bevisat eller mot-

Insöndra UFO va sebarerisierades av Ubatuba

Den inre verkligheten

bevisat Ubatubamaterialets utomjordiska ursprung.

Eftersom Ubatubaprovet renhet inte kunnat verifieras vid senare prov, har detta haft till följd att alla undersökningar till dags dato har avvisat det utomjordiska ursprunget, fortsätter Walker. Vidare analyser skulle vara föga lönande.

Det är också tydligt, att de strukturella aspekterna på Ubatubaprovet hittills har ignorerats. Det är den aspekten, som är mest lovande för vidare studier.

Nu, tio år senare, finns motsättningarna kvar. Både positiva och negativa röster fortsätter att höras.

Carl Sagan, som är professor i astronomi vid Cornell-universitetet säger: 'Renheten på de magnesiumprover som påstås ha kommit från störtande flygande tefat, har satts i fråga, men renheten bestämdes med den noggrannhet som var möjlig med den tidens amerikanska teknologi'.

Rent magnesium.

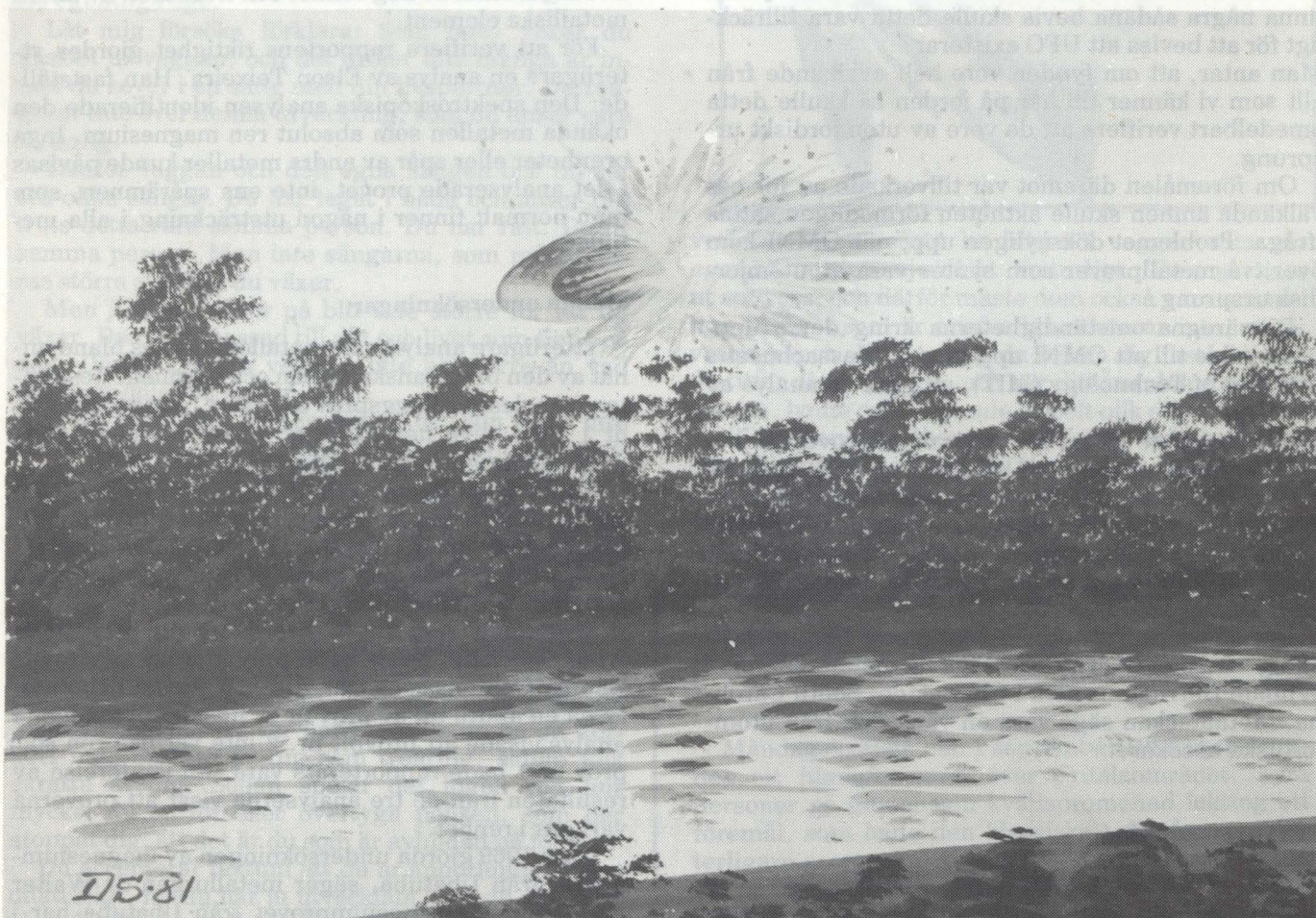
En rapport från CIA som bygger på underrättelser från utländsk källa, och som frisläppts enligt 'Lagen

om fri tillgång till information' säger: Det ryktas att fragment från något som möjligen är ett UFO, som hittats i Brasilien, har viss släktskap med material som används i supraleddare och magnetohydrodynamik. (Syftar troligen på fusionsenergiförsök gjorda t ex enligt den ryska Tokamak-principen med ledande plasma i magnetflaska).

OMNIs egna försök att klara upp mysteriet i Ubatuba ledde till en kontakt med Robert E Ogilvie, som gjorde en analys av de fragment som sändes till tidningen från APRO.

Provföremålet genomgick en metallografisk analys för att fastställa dess mekaniska och termiska utvecklings historia, och mikroanalys med elektronsond användes för att fastställa den kemiska sammansättningen och fördelningen av olika ämnen inom provbiten.

Resultaten visade, att metallen var **rent magnesium**. Inga föroreningar eller spår av tänkbara legeringsmetaller, såsom aluminium, zink, mangan eller



I september 1957 observerade en fiskare i Ubatuba i Brasilien ett UFO som exploderade och spred tusentals glödande rester över vattenytan. Tre av restskärvorna från det exploderande UFO:t sändes senare för analys och visade att den metall de bestod av var av rent magnesium.

Lysande UFO gav intryck av verkligt liv

tenn kunde konstateras.

En kartläggning av ytan med röntgenspektrograf visade magnesium- och syrereagens, vilket bekräftade förekomsten av magnesiumoxid.

'Min slutsats', säger Ogilvie, 'är att föremålen från Brasilien har en sammansättning som kan återfinnas i magnesiummetall av den kvalitet som används vid svetsning. Strukturen är emellertid högst ovanlig. Enligt min åsikt skulle den endast kunnat ha bildats genom upphettning av magnesium till nära smältpunkten i en atmosfär-motsvarande luft.

Det skulle vara nödvändigt att hålla denna temperatur under cirka en minut för att ge föremålets yta ett tydligt urskiljbart lager av oxid.

Det är därför möjligt, att föremålet från Brasilien var ett stycke svetsmetall från ett exploderande flygplan eller en satellit som återinträtt i jordatmosfären

Ett annat fängslande exempel på sökandet efter utomjordiska substanser är fallet William Herrmann

Trots sina sensationella övertoner och paralleller till filmen 'Närkontakt av tredje graden' har fallet Herrmann inte fått någon större publicitet.

Herrmann har beslutat sig för att tona ner detaljerna för att förhindra intrång i sitt privatliv. På grund av vissa händelser som nyligen inträffat har han dock nu beslutat sig för att låta sitt fall nå offentligheten i hopp om att på detta sätt få någon insikt i fenomenets ursprung.

UFO-observationerna i Charleston började den 12 november 1977. En dag med klart väder och milsvid sikt såg Herrmann en blank, metallisk skiva som rörde sig i en säregen triangulär bana över skyn nära South Carolina Electric and Gas' två torn nära dammen vid Ashley-floden väster om Dorchester-vägen.

Föremålet sågs också av andra innevånare i norra Charleston-området. Detta var inledningen till en hel serie av oförklarliga händelser. Herrmann har inte bara fotograferat föremålet utan påstår också att han blivit bortförd av främmande varelser vid två skilda tillfällen, den 18 mars 1978 och 16 maj 1979.

Det kanske viktigaste som kan tänkas verifiera hans upplevelse var den metallstäng, som materialiserades i hans hem natten till den 21 april 1979.

När Herrmann befann sig i sovrummet i sin husvagn på lördagskvällen, lystes plötsligt hela rummet upp. Han vände sig om och fick syn på ett blålysande klot, som befann sig över hans byrå.

Ljusklot lämnade metallstav.

Ljuset blev intensivare men började snabbt avta igen. När det dog ut, kunde Herrmann svagt urskilja ett föremål i centrum av det slocknande ljusklotet. Förvirrad och undrande gick han tvärs över rummet och tog upp den rektangulära metallstäng, som såg ut som en liten guldtacka.

Helt överväldigad av sin upplevelse satt Herr-

mann tyst begrundande de underliga ingraverade symbolerna på stängens yta. När han återvunnit jämvikten kontaktade han Wendelle Stevens, som hade varit den förste som undersökte fallet Herrmann.

Stevens tog i sin tur kontakt med APRO, som ordnade med en analys av metallstäng hos dr Walter Walker.

En noggrann visuell och mikroskopisk undersökning visade, att fyndet var gjutet. Termisk och kemisk analys gav till resultat, att materialet var hårt bly med 4 - 6 % antimon.

Två små fragment från Herrmanns metallstäng sändes av tidningen OMNI till Massachusetts Institute of Technology (MIT) för metallografisk analys med elektronsond. Resultaten från MITs analys motsvarade ganska väl APROs slutsatser. Föremålet var gjort av en gjutbar legering, som ungefär motsvarade materialet i vattenrör av bly eller plattorna i ett bilbatteri. Analysen stödde därmed APROs slutsats, att fragmentet innehöll sex procent antimon.

Andra gången Herrmann blev bortförd berättade den främmande varelsen ombord på UFOt följande för honom: 'När det gäller metallstäng har vi fått uppdraget att ge den till er ensam utan någon partiskhet. Det är en gåva till tecken på vår respekt och uppskattning. Ni är en av de få som fått en sådan. Den har stort värde för oss... även om den bedöms som värdelös efter er primitiva grad av fattningsförmåga'.

Skriv och berätta för APRO!

Ett yttrande som gjordes av dr Walker för en tid sedan, när han undersökte det brasilianska magnesiumprovet summerar hela problemet: 'Kanske de utomjordiska använder metoder, som ryms inom den teknologi och de material som finns här på jorden, och kanske att deras hantverk av den anledningen inte går att skilja från vårt eget'.

Vad än slutsatsen må bli, en sak är säker: händelser av denna typ ger oss bättre insikt i ett problem som ännu inte är löst.

Hela världen väntar förstås på att få se det första UFOt landa på gräsmattan framför Vita huset, men till dess får vi nöja oss med några udda metallklumpar ledsagade av historier som är så säregna att de inte går att ignorera.

Känner ni till någon som har vetskap om eller äger några bärande bevis som anknyter till UFO-fenomenet, kontakta då: APRO (Aerial Phenomena Research Organization), 3910 East Kleindale Street, Tuscon, Arizona 85712.

Översättning: Dram

Källa: OMNI, november 1979

Känd amerikan utsatt för närkontakt av tredje graden

Av Dave Kenney

En i sanning otrolig händelse rapporteras här av ett i högsta grad trovärdigt vittne. Vittnet är en framstående, högt respekterad affärsman vars namn är känt hos nästan varenda invånare i Los Angeles-distriktet. Han är ägare av och direktör vid en stor firma, och han är en ytterst upptagen man som varken har tid eller intresse av att sätta sig in i UFO-fenomenet. Hans redogörelse innehåller emellertid flera slående likheter med tidigare rapporterade närkontakter - likheter som endast är välkända för en person som noggrant forskat i ämnet. De skarpa ljusen, det 'elektriska motor'-ljudet, den möjliga kidnappningen och biljakten är karakteristiska för många rapporter. Föremålets form tillika med pilotens utseende och beteende är emellertid inte typiska och förser oss med vissa antydningar, som kanske kan kasta nytt ljus över tredje gradens närkontakter. Hans redogörelse för händelsen är som följande:

Det var på kvällen den 14 september, och vittnet hade just avslutat en affär i Washington, D C. Han bordade ett plan och påbörjade en resa till Sioux City, Iowa. Hans ändstation var Randolph, Nebraska, cirka 88 km sydväst om Sioux City, där han hade ett affärsmöte morgonen därpå. Efter ankomsten till flygplatsen i Sioux City, hyrde han en bil (en 1978 Chevette) och startade vid 2130-tiden sin färd mot Randolph.

Han färdades västerut på Interstate 20. Han stannade i Laurel, Nebraska för en kopp kaffe. Laurel ligger cirka 64 km väster om och något söder om Sioux City. Han fortsatte sedan sin resa, fortfarande på Interstate 20, och passerade genom det lilla samhället Belden, omkring tio km väster om Laurel. När han befann sig flera kilometer bortom Belden lade han märke till ett extremt skarpt ljus som utsändes från ett föremål, som sänkte sig mot marken. Först trodde han att det var en meteor eller kanske en helikopter utrustad med strålkastare. Han insåg emellertid snabbt att det inte kunde vara någotdera, då han såg ett föremål - källan bakom ljuset - sänka sig ned på en pelare av ljus och landa på vägen framför honom.

Han stannade bilen cirka 20 meter från UFO:t som hade landat dels på vägen och dels på slutningen vid sidan av denna. Det hade stor likhet med en stridsvagn. Det verkade försett med larvfötter, men han såg ej dessa i rörelse. Det verkade också försett med torn (men utan kanonrör), samt verkade kamouflagemålat i ett standardmönster. Ett svagt ljus utsändes fortfarande, men han hörde inget ljud.

Vittnet öppnade bildörren och började stiga ur. Han var halvvägs ute, med en fot på marken, när en dörr i sidan på farkosten öppnades och en man steg ur. Vittnet uppgav att denne man såg ut som en vanlig människa - mörkhårig, av normallängd och i-

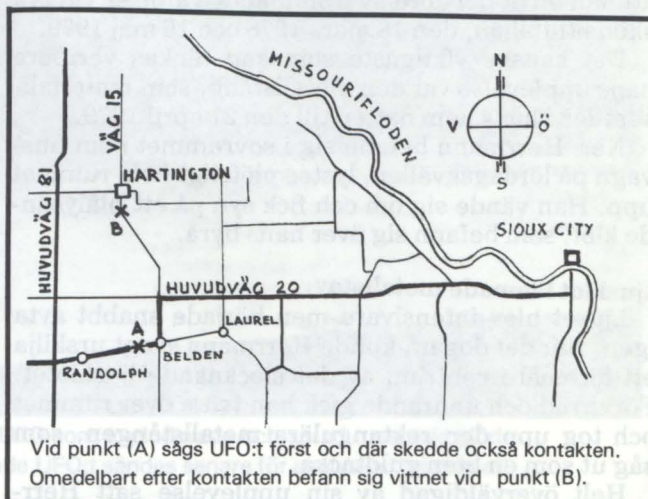
klädd vita linnebyxor och en vit skjorta. Mannen tilltalade honom sedan med orden:

'Nå, Bob - vad tror du om detta?'

Mannen gick sedan åter in och dörren stängdes. Därefter lyfte UFO:t på samma sätt som det landat, dvs på en kraftig ljuspelare. Vittnet hörde ett ljud när det lyfte - ett högtontigt vinande - men det påminde inte det minsta om ljudet från ett flygplan eller en helikopter. Ljuset var så intensivt, att han inte kunde titta rakt mot det utan var tvungen att skugga ögonen med armarna.

Han minns inte att han åter satte sig i bilen, men det nästa han mindes var att han satt i bilen och körde längs vägen. Ett UFO - kanske samma som tidigare - följde honom på nära håll och riktade en ljusstråle genom bakrutan som var så stark, att det inre av bilen lystes upp som på ljusan dag. Därefter lade han märke till att han inte längre befann sig på Interstate 20, utan körde på en helt annan väg. Vittnet uppgav att hans familj har ägt mark i denna del av Nebraska (Cedar County) sedan 1880, och han känner därför väl till alla orter och vägar. På kort tid hade han räknat ut var han befann sig - han var i närheten av staden Hartington, och han färdades i sydlig riktning på väg 15. Han befann sig cirka 19 till 24 km norr om där han bara några minuter tidigare befunnit sig.

Förståeligt nog hade vittnet vid det här laget gripts av skräck och försökte köra ifrån sin förföljare. Han körde så fort han kunde, men UFO:t befann sig hela tiden strax bakom honom. Han visste, att vägen så småningom korsar Interstate 20 vid Belden, så han fortsatte sin färd i hastigheter på upp till 145 - 153 km/tim. När han närmade sig platsen där han först fått syn på det flygande föremålet, upphörde det att följa efter honom och flög bort från platsen. Han fortsatte sedan till Randolph, dit han anlade vid 2300-tiden. Han ringde omedelbart upp polisen i Sioux City. De föreslog att han rapporterade händel-



Lysande UFO gav intryck av oerhörd kraft

"Engelsmännen G J Moore och A Johnston fick den 17 september förra året uppleva en närkontakt inte långt från Portsmouth i Sydengland. De var på väg hem till Portsmouth och åkte på motorväg A3. Vädret var fint och några stjärnor syntes på himlen.

-Vi körde över krönet på en kulle, då vi fick syn på ett starkt sken på himlen ungefär 15 grader över horisonten. Ljuset hade ungefär samma färg som en magnesiumlåga.

-Från början var det bara ett ljus, med ett antal lysande 'piggar' på. Plötsligt avtog ljuset 'ungefär som när en bil bländar av'. Då såg vi tydligt att det inte var ett enda ljus, utan två som var sammansatta.

Moore beskrev ljuset som 'inte riktigt så mjukt som glödande järn, och med piggar.'

Vid den tidpunkten hade Moore stannat bilen vid en rastplats, och stängt av motorn. Han gick ur bilen. Man kunde nu urskilja andra ljus i föremålet. (Se bild). Det såg ut som om det skulle stanna, men började i stället röra sig mot vittnena. Det förflyttade sig varken uppåt eller neråt utan 'gled fram' på ett och samma plan. Föremålet passerade över vittnena på uppskattningsvis bara 60 meters höjd. Johnston förklarade, att han alltid hade varit skeptisk mot UFOs, och han hade suttit i bilen hela tiden tills UFOt började röra sig mot dem. Till dess hade han trott att det rörde sig om något slags flygplan. Emellertid hördes inget ljud under hela observationen.

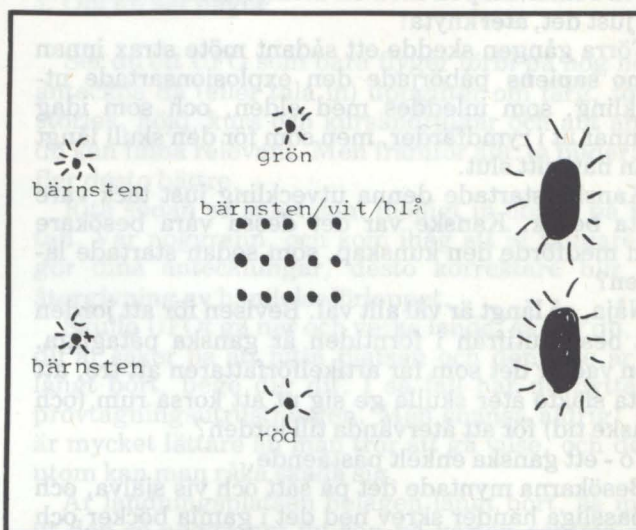
-Föremålet var mycket stort, sade Johnston efteråt.

-Det var absolut massivt. Du kunde nästan känna tyngden av det bakifrån, ungefär som ett trafikplan... Man fick en känsla av otrolig kraft. Jag skulle uppskatta dess längd till ungefär 60 meter. Före-

målet hade ingen påtaglig inverkan på vittnena, som att håret t ex reste sig på deras huvuden, vilket skulle ha inneburit att det varit elektriskt laddat. Bilen startade emellertid på första försöket. Det fanns inte heller några fel på instrumenten i fordonet, vilket de båda männen kunde konstatera efter att ha provat dem. Vittnena rapporterade händelsen till polisen vid Epsoms polisstation.

Källa: Flying Saucer Review

;Översättning: Karl Johan Bevemyr



sen till en UFO-organisation i Seattle (Phenomena Research) vars telefonnummer de hade registrerat. Efter att han hade tagit in på ett motell, ringde han upp denna organisation och rapporterade sin upplevelse till mr Bob Gribble, vilken i sin tur bad APRO undersöka händelsen.

Efter affärsmötet på morgonen, gjorde vittnet ett flertal förfrågningar för att ta reda på om någon annan hade sett UFOt. Han lyckades inte få tag i något vittne till sin observation, men han kom i kontakt med en person som hade sett ett UFO i samma område ett år tidigare.

Under hela händelseförloppet såg inte vittnet till några andra bilar på vägen. Inga EM-effekter noterades - bilens motor, lampor och instrument fungerade normalt hela tiden. Han var inte medveten om någon oförklarlig tidsförlost. Ej heller upplevde han några obehagliga effekter, som t ex brännsår, hud-

utslag eller huvudvärk. Han ansåg det ganska osannolikt att UFOt efterlämnat några märkbara avtryck på den stenlagda vägen, och därför återvände han inte till platsen för att inspektera marken.

Som tidigare nämnts hade vittnet tidigare inte haft något intresse av UFOs, och med tanke på hans ställning och goda rykte i affärsvärlden, har han helt klart mycket att förlora men intet att vinna på att avslöja sin upplevelse. Hans önskan om anonymitetskydd är därför förstälig. Hans uppriktighet och fasta övertygelse om att händelsen verkligen inträffat bevisas genom hans försök att få tag i de rätta personerna att rapportera till, och genom de detaljerade anteckningar som han gjort medan detaljerna ännu var färskas i hans minne.

Källa: The APRO Bulletin, Vol 27, No 6, Dec. 1978.

Översättning: Sören Andersson

Jordens räddare — kanske rymdresenär!

Mina damer och herrar! Kära läsare!

Vi närmar oss nu tidpunkten, tidpunkten för återkomsten! Människan har ända sedan hon uppfann elden och ända fram till idag kämpat för att nå detta enda mål. Och nu är vi snart där! Inom bara några tiotal år når vi målet!

Undrar ni vad allt detta gäller? Det gör ni rätt i! Inledningen till det tal ni finner här ovan skulle mycket väl ha kunnat hållas idag, och det behandlar något av det viktigaste som någonsin hänt, och som - förhoppningsvis - kommer att få en 'uppföljning' inom en inte alltför avlägsen framtid.

Många tror, att människan snart kommer att återknyta bekantskapen med en utomjordisk civilisation. Ja, just det, återknyta!

Förra gången skedde ett sådant möte strax innan *homo sapiens* påbörjade den explosionsartade utveckling, som inleddes med elden, och som idag mynnar ut i rymdfärder, men som för den skull långt ifrån nått sitt slut.

Kanske startade denna utveckling just tack vare detta besök. Kanske var det dessa våra besökare som medförde den kunskap, som sedan startade lavinen?

Nåja, så långt är väl allt väl. Bevisen för att jorden fått besök utifrån i forntiden är ganska påtagliga. Men vad är det som får artikelförfattaren att tro, att detta släkte åter skulle ge sig ut att korsa rum (och kanske tid) för att återvända till jorden?

Jo - ett ganska enkelt påstående.

Besökarna myntade det på sätt och vis själva, och påpassliga händer skrev ned det i gamla böcker och skrifter såsom bibeln, koranen, bhagavad gita, m fl.

Det löd ungefär så här: -Och ni skall utveckla eder och lägga jorden under eder, och när detta är klart, och jorden är lagd under eder vilja skall Jesus Kris-

tus, Guds son, återvända till jorden. (bibelns version).

Låter det bekant? Inte så konstigt. Jesu återkomst är vad de flesta religioner väntar på.

Men vem var han egentligen, Jesus?

Var han inte helt enkelt en rymdresenär, en företrädare för en utomjordisk civilisation?

Den uppfattningen blir alltmer utbredd i dagens utvecklade samhälle.

Och om han nu var det, ger det till följd att texten vi fann i bl a bibeln får en helt ny innebörd!

-Sprid er över jorden, lär er förstå den, lär er tygla naturens krafter och lär er behärska den. Och den dag ni kan det, den dagen kommer vi tillbaka, ungefär. Men varför skulle de bry sig om att komma tillbaka? Nyfikna på resultatet kanske? Nej, knappast. Det skulle de kunnat iakttä på avstånd.

Förmodligen får vi inte svar på varför, förrän den dag då en av dem tar sitt första steg på jorden. Men kanske kommer de tillbaka för att människan anses ha nått så långt i sin utveckling att hon ska få ta sina första steg ut i världsrymden, ut i oändligheten. Kanske för att möta andra civilisationer, vem vet?

Och nu är det inte långt kvar dit.

Några delar fattas visserligen - för det mesta är det den praktiska delen som fattas - men principerna har vi redan.

Jordbävningar, t ex, kan vi inte hindra, men vi vet i princip hur vi ska gå tillväga. Samma sak gäller vulkaner och andra naturkatastrofer.

Vi har även idéer om hur vi ska kunna styra vädret, det kanske nyckfullaste av allt här på jorden. Men mycket, mycket annat kan vi, ända in till perfektion. Och inom en inte alltför avlägsen framtid kan vi allt vad som krävs.

Allt

Ulf Rosengren

UFO-spaning i egen regi

Undertecknad har sysslat med UFO-spaning i blygsam skala på egen hand några år, och jag tänkte här lämna några tips om material och annat; och kanske lyckas intressera fler för denna både roliga och billiga typ av forskning. Denna handledning är ganska kortfattad och gör på intet vis anspråk på att vara en fullständig och definitiv 'lärobok'. Säkert kan du själv komma på mycket annat man kan göra inom detta område. Men här är i alla fall några tips och råd.

1. Material

Varma, oömma kläder, matsäck, kamera! skrivblock pennor, skissblock, (ev) kassetbandspelare, kartor

över trakten, (ev) provtagningsutrustning, ficklam-pa, kikare och stjärnkarta.

Att man bör vara varmt klädd är ju självklart under det kalla halvåret, men även sommartid kan nätterna bli kyliga. Stövlar, kraftiga jeans, skjorta, tröja, varm jacka och regnrock bör vara standard.

Matsäck ordnar du naturligtvis som du själv vill, men tänk på att hellre ta med för mycket än för litet. Den friska luften suger, och nog vore det väl snopet att missa en fin obs bara för att suget i magen tvingat hem dig i förtid?

Kamera är ett absolut måste! Bra UFO-fotos har ett enormt bevisvärde, och även om de är suddiga

kan de vara av värde åtminstone för dig själv och andra ufologer. Bäst är systemkamerorna, men även med en liten Instamatic kan man få skapliga bilder, dock knappast på långt håll. Har du teleobjektiv till din systemkamera, så ta med det. Ta också med ordentligt med film och blixtrar. Använd dock aldrig blyxt om du inte absolut måste. Det syns lång väg, och har du otur orsakar du en onödig utryckning för brandkåren. Och du: 'fixa' aldrig en bild! En förfälskning gör bara skada och ger våra motståndare nytt vatten på sin kvarn.

Skrivblock, pennor och skissblock är mycket bra att ha, men bättre än papper och penna är Kassetbandspelaren, som ger dig möjlighet inte bara att kommentera obsen medan den pågår utan även att spela in eventuella ljud från UFOt. Tänk dock på att en kassetbandspelare är känslig för fukt och att batterierna inte räcker särskilt länge (ta gärna med en reservsats).

Du måste ha flera stycken likadana kartor över trakten. Ta kopior på varje kartblad, så du kan rita in din obs utan att förstöra originalet.

Provtagningsutrustning är något man kan komma att behöva, men en fullständig sådan är ganska tung att släpa på. Vill du ändå ha en, läs UFO Informations UFO- en handledning. Där finner du också tips om tillvägagångssättet.

Ficklampan bör vara utrustad med både rött och vitt ljus, eftersom det röda ljuset skonar ögonen när du studerar t ex kartan.

Kikaren bör ha så stor förstoring som möjligt. Ett litet teleskop (c:a 50 x förstoring) på stativ är utmärkt. Större instrument blir för klumpiga och kan vara svåra att ställa in.

Stjärnkartan, slutligen, är ett nödvändigt hjälpmedel för att bestämma UFOts kurs över himlen. Dessutom är det intressant att studera stjärnor, planeter och annat som stjärnkartan ger tips om.

2. Förberedelser

Förvissa dig först om att du verkligen har tillåtelse att hålla till på den plats du valt (detta gäller i synnerhet om du använder dig av ett brandtorn e d). Platsen bör självklart ha god utsikt, och bör också ligga så långt ifrån störande ljus som möjligt.

Försök också ta reda på vilka flygrutter och satellitbanor som går över området. Detta hjälper dig att lätt avfärda den sortens obs. Ta också reda på even-

tuella kraftledningarna i området och rita in dem på dina kartor.

Bege dig alltid till obsplatsen i dagsljus. Lär dig terrängen runt omkring och ta gärna översiktsbilder över området i dagsljus.

Försök att sova och vila så mycket som möjligt dygnet före obsnatten. Vila i synnerhet ögonen, läs så lite som möjligt och undvik starkt ljus.

Kontrollera att du har allt med dig!

3. Om du ser något

Ser du ett UFO som bara flyger förbi på hög höjd, anteckna då (eller tala in) uppgifter om färg, form, storlek, höjd, kurs och kursändringar och allt annat du kan finna relevant. Men framför allt: **ta bilder!** Ju fler desto bättre.

Rita sedan så snart som möjligt in obsen på kartan. Var noggrann, och kom ihåg att ju tidigare du gör dina anteckningar, desto korrektere blir din återgivning av händelseförloppet.

Skulle UFOt gå ner och verka landa, så bör du, om du är säker på att hitta platsen och den inte är för långt bort, bege dig dit. I så fall har du nytta av provtagningsutrustningen. Men chansa aldrig! Det är mycket lättare än man tror att gå vilse, och dessutom kan man råka skada sig.

Är landningsplatsen belägen långt bort, så märk ut den så noggrannt du kan på kartan och far dit i dagsljus. Hur du sedan betar dig vid en landningsplatsundersökning framgår av UFO Informations handbok.

Har du tagit några foton, så lämna dem aldrig till en fotofirma för framkallning. Det är lätt hänt att en viktig bild 'kommer bort' då. Framkalla själv, eller be någon god vän hjälpa dig. Annars kan säkert UFO Information hjälpa dig med detta. Kom också ihåg att alla obs skall inrapporteras till UFO Information eller dess representant med det snaraste.

Ja, detta var några tips och råd. Som sagt kan du säkert komma på en hel del annat själv, men det viktigaste är att du försöker och att du inte ger upp! Det kan dröja år innan du äntligen får se något, men när det väl händer är det värt den långa väntan. Gör det till en vana att alltid ha kameran till hands. Ett UFO kan dyka upp när och var som helst!

God jakt!

Willy Olausson

Flygplan bortfört av UFO?

Av Rocky Wood.

Under det att Frederick Valentich den 21 oktober 1978 flög ett plan söderut från Melbourne i Australien till King Island nära Tasmanien, anropade han via markkontrollen klockan 1906 med vad som föreföll vara en rutinfråga. Han ville veta, om det fanns några kända flygplan i hans område under 1700 meters höjd. Melbourne Flight Service Unit (FSU) talade om för honom, att det inte fanns några plan där.

Valentich höll inte med om det. 'Det verkar finnas ett stort flygplan under 1700 meters höjd', svarade han.

'Vilken flygplanstyp är det?' frågade flygledaren Steve Robey.

'Det kan jag inte avgöra. Det har fyra starka ljus .. ser ut att vara landningsljus. Planet har just passerat 300 meter ovanför mig'.

'Är det fastställt, att det är ett stort flygplan?'

'Bekräftas', sa piloten. 'Med den hastigheten det flyger, kan det finnas något plan från RAAF i grannskapet?'

'Nej', försäkrade FSU honom.

Efter en kort paus anropade han klockan 1908 åter på radio: 'Melbourne det kommer mot mig från öster', rapporterade han. 'Det verkar hålla på med någon sorts uppvisning. Flyger med en hastighet som jag inte kan beräkna'.

'Vilken höjd har du?'

'1500 meter'.

'Kan du bekräfta, att du inte kan identifiera planet?'

'Bekräftas'.

En minut senare sade Valentich: 'Det är inget flygplan. Det är ...'. Hans röst tonade bort. Flygledaren Robey väntade en stund, sedan frågade han, 'Kan du beskriva flygplanet?'

Radiokontakten med Valentich återkom. 'Det flyger förbi'sade han. Det är ett långt föremål. Kan inte ge någon annan beskrivning. Kommer mot mig nu. Det verkar stå stilla. Jag girar nu, och även föremålet ovanför mig girar. Det har ett grönt ljus och någon sorts metalliskt ljus på utsidan'.

Därefter berättade Valentich, att föremålet var spårlost borta.

FSU: 'Bekräfta att föremålet har försvunnit'.

Valentich: 'Bekräftas. Vet du vilken flygplanstyp det rör sig om? Är det ett militärplan?'

FSU: 'Inget militärplan i området'.

Klockan 1912 rapporterade Valentich: 'motorn går i ojämn tomgång och hostar'.

FSU erkände mottagandet av meddelandet och sedan hördes 'ett långt metalliskt ljud' i radion. Se-

dan var all kontakt med flygplanet och dess pilot bruten.

Inom några timmar hade händelsen blivit en internationell sensation. Nästa morgon hade tidningarna över hela Australien tagit upp saken i sina rubriker, och på kvällen visste man överallt i världen om den mest sensationella UFO-händelsen på många år.

Valentich var i sin Cessna 182 på väg till King Island för att fiska kräfter och även för att få några timmars övning i nattflygning. När han inte anlände till ön vid den beräknade ankomsttiden, klockan 1928, började lätta flygplan söka efter honom, ett sökande som pågick i fem dagar.

Dagen efter försvinnandet letade ett Orion långdistanssjöspaningsplan från RAAF igenom området från Cape Otway till norra änden av Tasmanien, där man hade sista kontakten med det försvunna planet. Spaningsplanet upptäckte en oljefläck 26 km norr om Cape Wickham på King Island, och besättningen släppte ned en märkningsboj vid fyndplatsen. Orion planet rapporterade även om fynd av 'vrakgods' 40 km från Cape Wickham.

En båt skickades ut från ön för att ta tillvara fyndet. 'Vrakgodset' visade sig vara tomma fruktkartonger och plastkassar, som hade tippats i sjön. En annan båt tog upp prover av oljefläcken. Proven, som skickades till Melbourne för undersökning, visade sig vara dieselolja från ett fartyg.

Under tiden ökade antalet rapporter om UFO-observationer i samma område dramatiskt. Fastän många av rapporterna sannolikt var misstolkningar av kända föremål, fanns det ändå andra, som var svåra att förklara. Endast en timme efter Valentich's radiokommunikation med Melbourne FSU, iakttog Wayne och Rosaline Below från sydkusten av New South Wales ett vitt glänsande UFO, som utförde 'en omöjlig konstflygning' över havet. En timme efter den händelsen, rapporterade Barbara Bishop, om ett UFO, som såg ut som ett roterande pariserhjul, som flög över Queenscliff på södra delen av Victoria.

De följande dagarna kom det andra rapporter från Geelong, Frankston, Brighton och Cape Otway. Somliga beskrev föremålet: 'avlång form, intensivt lysande och med hög hastighet'. Andra sade, att de såg ovanliga ljusflammar, som kvarstod på himlen i flera sekunder.

Men officiella källor dröjde inte länge med en förklaring till planets försvinnande. Australiensiska transportdepartementet ansåg att Valentich hade

förlorat orienteringen och flugit upp och ner under radiokontakten med markkontrollen. 'Det är möjligt, att det var ljus från fyrtornet vid Cape Otway och King Island, som reflekterats från moln, som piloten såg när hand flög upp och ner i skymningsljuset,' sade en officiell talesman.

Med tanke på att flygförhållandena var idealiska, med fint väder och en i det närmaste obegränsad sikt och att flygplanet var utrustat med en 'svart låda', en nödradio, som sänder på hög frekvens, förefaller denna förklaringen vara långsökt.

Luftfartsmyndigheterna avvisade transportdepartementets teori som löjlig och påpekade, att Valentichs plan inte kunde flyga upp och ner i mer än 50 sekunder, beroende på att bränsletankarna fanns i vingarna och att motorn inte kunde få bränsle i detta läge. Eller också, som flygveteranen Arthur Schutt sade: 'Piloten skulle snart ha känt när planet började vända sig upp och ner. Golvmattan skulle komma upp från golvet och cigarettfimporna falla ur askkoppen'. Även flygledaren Robey hade sina tvivel om teorin: 'Jag tror inte att Valentich var desorienterad, eftersom han var helt klar i sina meddelanden'.

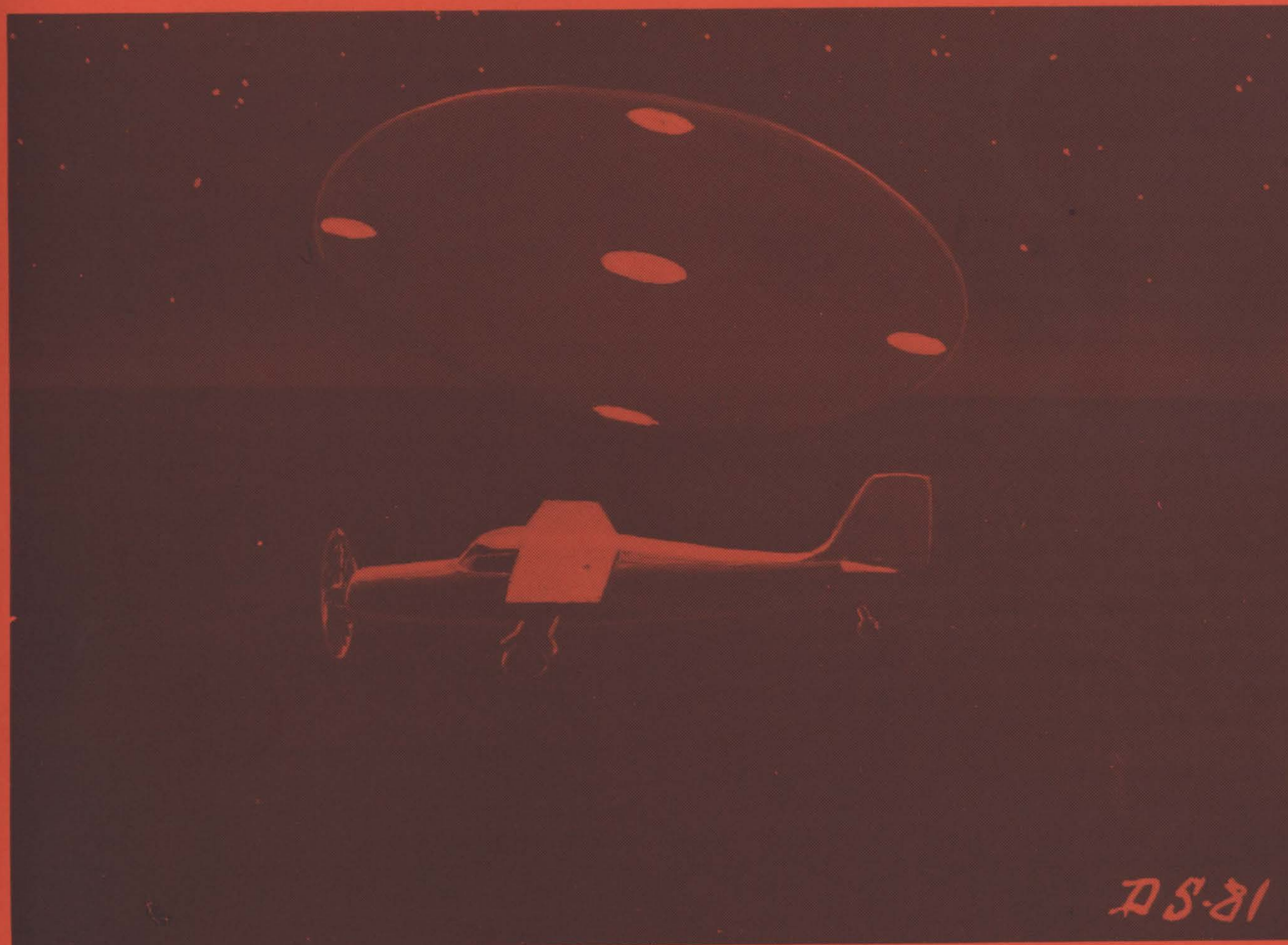
Transportdepartementet, som bestämt förlitat sig på att 'det vanligtvis finns en naturlig förklaring', framförde de gamla påståendena från Project Blue att 'UFO:n oundvikligen visar sig vara satelliter, Ve-

nus, ljusreflexer från moln eller andra kända fenomen'.

'Vad beträffar saker som ses från flygplan visar sig dessa vanligen vara orsakade av atmosfäriska förhållanden', sade en talesman för transportdepartementet som ett svar på kritiken mot 'upp och ner'-teorin. Han fortsatte fantasifullt med spekulationer om att planet kanske hade träffats av en meteorit! En vetenskapsman från Melbourne svävade långt ut i det blå, när han framkastade att 'en aura, orsakad av solfläckar nattetid' - vad det nu än betyder - kanske hade fått Valentich att tro, att det var ett UFO som kom mot honom.'

Guido Valentich, den saknade pilotens pappa, sade att han hoppades, att ett UFO var inblandat i hans sons försvinnande. 'Jag ville hellre det än att man hittar flygplansvraket', sade han. 'Det faktum att man inte hittat några spår efter honom styrker faktiskt, att UFOs kan ha varit där ... Jag tror att han sögs upp i ett UFO och sedan släpptes ner på jorden någon annanstans - kanske mitt i Australien'.

Pilotens 16-åriga flickvän, Rhonda Rushton, tror, att Valentich landade i oländig vildmark i närheten av Cape Otway och fortfarande lever. Hon åkte till Cape Otway i hopp om att hitta honom, men återvände rödögad och ensam. Hon förnekade energiskt att hon varit där för att träffa sin pojkvän på ett mo-



tell.

'Jag for dit endast för att få se hur området såg ut där han möjligen hade landat', vidhöll hon. 'Jag tror fortfarande, att han lever och vi kommer inte att upphöra med sökandet efter honom, förrän vi med säkerhet vet vad som hänt'.

Även Valentichs pappa reagerade ilsket på antydningar om att försvinnandet var ett raffinerat, noggrant planerat spratt. 'Hur tror ni att familjen känner det?' frågar han. 'Och hur går det med min sons karriär? Påståendena om att han gömmer sig någonstans är upprörande'.

Spekulationen kring möjligheten att alltsammans var ett skämt fick näring genom tidningarnas skrivelser om att Guido Valentich sedan länge var UFO-anhängare och att även hans son var intresserad om än i mindre grad. Valentichs pappa berättade öpenhjärtigt, att hans son 'trodde på UFO och hade sett material på RAAF-basen Sale, som bekräftade hans tro'.

Australiensiska ufologer var inte lika snabba med att ansluta sig till UFO-förklaringen, något som dock många var benägna att göra. Dr Jan F de Beck, som är ledare för UFO-undersökningarna vid Nya Zeelands största UFO-grupp, The Earth Colonization Research Association, sade att han betraktade teorin om UFO-inblandning som otrolig, men ansåg att hans grupp skulle hålla inne med slutliga omdömen om fallet, tills fullständiga undersökningar utförts av regerings- och UFO-expert.

I UFO-litteraturen finns det dock rapporter om fall där flygplan blivit bortförda av UFO. Det mest kända - och bäst dokumenterade - inträffade över Lake Superior i USA den 23 november 1953, när ett F-89 jaktplan spårlöst försvann vid förföljandet av ett UFO. Vid flygbasen Kinnross i närheten av Soo Locks Michigan, kunde man följa både jetplanet och UFO:t på radar, tills signalerna av de två föremålen sammanföll på radarskärmen. Därefter försvann UFO:t

mycket snabbt från radarskärmen. Några spår efter flygplanet eller dess två besättningsmän hittades aldrig.

Mindre kända är två händelser som berättades för Tom Comella av sergeant O D Hill i Blåboksprojektet. I en artikel som publicerades i FATE, maj 1961 ('Har vårt flygplan blivit uppslukat av UFO?') gjorde Comella gällande, att Hill (då stationerad på Wright Patterson-flygbasen) i oktober 1955 berättade för honom och ufologen Edgar Smith om två skilda händelser. I det ena fallet var en F-86 inblandad och i det andra ett transportplan med 26 personer ombord. I båda fallen hade man på radar bevitnat hur UFO:n uppfångade flygplanen.

Det har varit envisa, men hittills obekräftade rykten om andra likartade fall.

En månad efter Valentichs försvinnande återstod det tre möjliga förklaringar:

1. **Hans flygplan störtade i havet av orsaker som inte hade någonting med UFO att göra.** Detta är transportdepartementets officiella uppfattning, men hittills finns inget bevis som stöder det.

2. **Valentich genomförde ett välplanerat spratt.** Än så länge vilar dessa antaganden huvudsakligen på mer eller mindre välgrundade misstankar om att hans intresse för UFO gav honom uppslag till att arrangera en fingerad enlevering av UFO. Några säkra bevis för att det skulle ha gått till på det sättet föreligger ännu inte.

3. **Ett UFO tog med sig Valentich och hans flygplan.** Bevis: Valentichs rapport per radio till Melbourne Flight Service Unit.

Indicier: de övriga UFO-rapporterna från samma område omedelbart efter Valentichs försvinnande. Till detta bör läggas vad som skulle kunna kallas 'negativa bevis': nämligen frånvaron av säkra bevis för 1. och 2.

Källa: FATE mars 1979.

Översättning: Jörgen Granlie

Möte med rymdman?

Vi har fått ett brev från en ung dam som deltar i cirkeln. Hon har träffat en rymdman - tror hon - och här är detaljerna.

-Det skedde i juli 1963 under resa med tunnelbanan i Stockholm. På kvinnors vis intresserad av män i de flesta åldrar, studerade hon ingående men diskret mannen som steg på vid en av stationerna. Hon anser inte att han hade någon chans att märka hennes granskning, eftersom han hela tiden satt med ryggen mot henne och läste i en tidning. Hon kunde dock se hans profil.

Mannen var oerhört brunbränd, en brunbränna som var så jämnt fördelad att den verkade medfödd. Och det fanns inte en defekt i hans ansikte. Hans hållning var rak, men han verkade spensligare än man kunde ha väntat och hans klädsel var oklanderlig. Han såg både gammal och ung ut - det var omöjligt att fastställa hans ålder. Han hade blåvitt skägg och hår - man kan se ett plagiat av den färgen hos kvinnor ibland när de kommer från hårfrisörskan. Han var rent ut sagt vacker.

Det var här tanken kom att mannen inte var från vår planet, så vår dam sopade ut alla virriga tankar för att efter bästa förmåga försöka få en telepatisk kontakt: 'Är du rymdman, är du rymdman?', vilket hon nu efteråt anser måste ha varit ganska tjatigt att lyssna till under en hel resa.

Ja hon upphörde inte med detta ens vid avstigningsstationen, där även mannen gick av före henne. Han gick ca 20 meter före men stannade upp vid ingången till stationen och väntade med blicken intensivt fäst på henne. När hon kom närmare log han - han hade ljus blå ögon och tänder som verkade helt felfria.

Hans attityd verkade milt överseende och han verkade ha förfärligt roligt, och så sa han mycket kort: 'Ja'. Sedan vände han bestämt om på klacken och gick utan att se sig om.

Ja, det var allt som hände, ingenting är till- eller frånlagt, säger vår unga dam, som slutar med att tvivla och undra om hon skall möta 'sin' rymdman igen.

Källa: Arcanum, medlemsblad 160, jan. 1981.